

TAKÁCS JUDIT – MOCSONAKI LÁSZLÓ –
P. TÓTH TAMÁS

**A leszbikus, meleg, biszexuális
és transznemű (LMBT) emberek
társadalmi kirekesztettsége
Magyarországon**

Tanulmányunk empirikus alapja az MTA Szociológiai Kutatóintézet által a Háttér Társaság a Melegekért szervezettel és a Labrisz Leszbikus Egyesülettel együttműködésben a Szociális és Munkaügyi Minisztérium megbízásából 2007. augusztus és október között végzett empirikus kutatás, melynek során 1122 kérdőívet és 150 diszkriminációs történetet dolgoztunk fel. Kutatásunk célja a leszbikus, meleg, biszexuális és transznemű (LMBT) emberek magyarországi helyzetének és társadalmi kirekesztettségének feltérképezése volt, különös tekintettel a társadalmi előítéletek és a diszkriminációs gyakorlatok működésére és hatásaira. Az elemzés során Young (1990) elnyomás-konceptióját alkalmazva a kutatási eredmények azt mutatták, hogy az LMBT-embereket a szocializáció legfontosabb társadalmi színterein a mindennapi társadalmi gyakorlatokban megnyilvánuló – elsősorban a heteronormatív *kulturális imperializmus* és a *rendszerszerű erőszak* működésében tetten érhető – *strukturális elnyomás* sújtja.

1. Bevezetés

Az MTA Szociológiai Kutatóintézet a Háttér Társaság a Melegekért szervezettel és a Labrisz Leszbikus Egyesülettel együttműködésben a Szociális és Munkaügyi Minisztérium megbízásából 2007. augusztus és október között empirikus kutatást végzett, melynek célja a leszbikus, meleg, biszexuális és transznemű (LMBT) emberek magyarországi helyzete és társadalmi kirekesztettsége mértékének felmérése volt, különös tekintettel a társadalmi előítéletek és a diszkriminációs gyakorlatok működésére és hatásaira.

A társadalmi kirekesztés az Európai Bizottság 2004-es meghatározásából kiindulva olyan folyamatként értelmezhető, melynek során az egyes emberek a társadalmi, gazdasági és kulturális életben való teljes körű részvétel lehetőségének korlátozottsága miatt szegénnyé válnak, s a szakértelem és az élethosszig tartó tanulás lehetőségének hiánya, vagy az általuk elszenvedett diszkrimináció következtében a társadalom peremére szorulnak.¹ Európai társadalompolitikai szakértők korábban is hangsúlyozták, hogy a társadalmi kirekesztettség nem pusztán az elégtelen jövedelmi viszonyokat vagy a munka világában való korlátozott részvételi lehetőségeket jelenti, hanem olyan területeken is hat, mint a lakhatás, az oktatás, az egészségügy és a szolgáltatásokhoz való hozzáférés – valamint nem csupán egyéneket érint, hanem társadalmi csoportokat is, különösen olyan városi és vidéki környezetben, ahol diszkriminációnak vagy szegregációnak vannak kitéve.²

Az Európai Bizottság meghatározása szerint közvetlen diszkriminációról akkor beszélhetünk, ha egy személlyel neme, etnikai hovatartozása, vallási vagy hitbéli meggyőződése, fogyatékosága, kora vagy szexuális orientációja miatt kedvezőtlenebbül bánnak, mint egy vele összehasonlítható helyzetben lévő, másik személlyel. Közvetett diszkriminációnak pedig az minősül, ha egy semlegesnek tűnő – látszólag az egyenlő bánásmód követelményének megfelelő – rendelkezés vagy gyakorlat mégis hátrányos helyzetet idéz elő egy személy számára neme vagy etnikai hovatartozása, vallási vagy hitbéli meggyőződése, fogyatékosága, kora vagy szexuális orientációja alapján.³ Az a fajta közvetlen diszkrimináció, amely gyakran a konkrét jogszabályokban tetten érhető, jogi megkülönböztetés formáját ölti, ma az európai országokban egyre ritkábban tapasztalható. Mivel a jogszabályokba foglalt megkülönböztető gyakorlatok könnyen azonosíthatók, fellépni is könnyebb ellenük, mint a teljes jogú és teljes körű társadalmi részvételt – gyakran közvetetten és megfoghatatlanabb módon – akadályozó társadalmi kirekesztő mechanizmusok ellen.

Magyarország európai kontextusban a kevésbé toleráns társadalmak közé tartozik, ami tényező fontos szerepet játszik az LMBT-emberek által érzékelt társadalmi kirekesztő mechanizmusok működésében (lásd az I. táblázatot).

1 European Commission (2004) Joint Report on Social Inclusion, Brussels
http://www.europemsi.org/background_definitions.php

2 European Social Policy: Options for the Union Commission of the European Communities, DG Employment, Industrial Relations and Social Affairs, Brussels, 1993. COM (93) 551.

3 Directorate General for Employment, Social Affairs and Equal Opportunities – http://ec.europa.eu/employment_social/fundamental_rights/rights/gloss_en.htm – E meghatározások szerepelnek az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. magyar törvény 8. és 9. paragrafusában is.

1. ábra *Leszbikusok és melegek iránti tolerancia 24 európai országban*

Magyarországon 2001. áprilisban készült először olyan általános antidiszkriminációs törvényjavaslat, melyben – a 2000/78-as foglalkoztatási EU direktívával összhangban – a szexuális orientáció már védett kategóriaként szerepelt. A 2004. januártól hatályos, az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. számú törvény pedig már 20 védendő diszkriminációs alapot tartalmazott, melyek közé a szexuális irányultság, valamint – a törvény meghozatalakor még Európában is egyedülálló módon – a nemi identitás is bekerült.⁴ Bár Magyarországon az egyenlő bánásmód-törvény hatályba lépése óta tiltott a szexuális irányultság és a nemi identitás szerinti megkülönböztetés, fontos kérdés, hogy a védelem csak az LMBT-egyénekre vonatkozik-e, vagy kiterjed a partneri viszonyok kezelésére is. Az egyenlő bánásmód-törvény előírásainak megfelelően 2005-ben létrehozott Egyenlő Bánásmód Hatóság 2007-es jogalkotási javaslata a házasság intézményének megnyitásáról a leszbikus, meleg, biszexuális és transznemű emberek részére azt mutatja, hogy a diszkriminációs alapokat nem csak az egyének, hanem a partneri kapcsolatok szintjén is védendőnek tekintik.⁵

4 A 20 védendő kategória a következő: nem; faji hovatartozás; bőrszín; nemzetiség; nemzeti vagy etnikai kisebbséghez való tartozás; anyanyelv; fogyatékoság; egészségi állapot; vallási vagy világnézeti meggyőződés; politikai vagy más vélemény; családi állapot; anyaság (terhesség) vagy apaság; szexuális irányultság; nemi identitás; életkor; társadalmi származás; vagyoni helyzet; a foglalkoztatási jogviszony vagy munkavégzésre irányuló egyéb jogviszony részmunkaidős jellege, illetve határozott időtartama; érdekképviselőhez való tartozás; egyéb helyzet, tulajdonság vagy jellemző.

5 EBHTT/10.007/10/2007. számú jogalkotási javaslat szövege: „Az Egyenlő Bánásmód Tanácsadó Testülete a házasság intézményének megnyitását javasolja a leszbikus, meleg, biszexuális és transznemű emberek részére. Ennek megfelelően javasolja a Magyar Köztársaság Kormányának, hogy készítsen elő és terjesszen az Országgyűlés elé olyan törvénytervezetet, amely lehetővé teszi az azonos neműek számára a házasságkötést a külföldiek részére járó minden jog megadásával.”
http://www.egyenlobanasmod.hu/index.php?g=hirek/TTaf_070927jj.htm (2007. 10. 23)

Miközben Európában a 21. század elejére az Európai Unió és az Európa Tanács intézményei által megerősített jogi normává vált az azonos nemű felnőttek kölcsönös beleegyezésen alapuló szexuális gyakorlatának dekriminalizációja, az LMBT-emberek jogi emancipációjának területén még mindig vannak, elsősorban az LMBT-emberek államilag elismert együttélésének és szülői jogainak rendezetlenségéből adódó, problematikus kérdések.

A mai európai társadalmi gyakorlatokból egyre világosabbá válik, hogy a házasságnak az utódnemzést szolgáló, heteroszexuális intézményként való meghatározása nem kizárólagos. Jelenleg három európai országban (Hollandiában 2001, Belgiumban 2003, Spanyolországban 2004 óta) lehetséges az azonos neműek házassága, és egyre több helyen nyílik lehetőség a házassághoz hasonló jogokat biztosító regisztrált partnerkapcsolat létesítésére (a sort 1989-ben Dánia kezdte és legutóbb éppen a magyar országgyűlés szavazta meg 2007. decemberben, 2009-es hatállyal).

Az LMBT-emberek jogi emancipációjának másik problematikus területe a szülői jogokkal függ össze. A gyermekvállalás különösen heves viták kereszttüzeiben áll, mivel széles körben elterjedt az a feltevés, hogy a nem-heteroszexuális vagy a transzszexuális szülők gyermekei, illetve azok, akiket azonos nemű pár nevel föl, különösen érzékenyek az elsősorban a szülőt vagy szülőket sújtó társadalmi előítéletekre. Ha azonban a társadalmi előítéletekre hivatkozva korlátozni lehetne a szülői jogokat, akkor a felnőtt embereknek csak egy kis része bizonyulna alkalmas szülőnek (Stacey – Biblarz 2001:178). Jelenleg kevés empirikus adat áll rendelkezésre azzal kapcsolatban, hogy milyen előnyöket vagy hátrányokat jelenthet LMBT-szülők gyermekeiként felnőni, de társadalomtudományi kutatások eredményeivel nem igazolható a családi jogok és kötelességek politikai elosztásánál a szexuális irányultság – általában korlátozó jellegű – figyelembevétel (Stacey – Biblarz 2001:179).

2. Kutatási eredmények

2007. augusztus és október között önkitöltős kérdőíves (*survey*) vizsgálatot végeztünk Budapesten és vidéki helyszíneken. A kérdőíveket személyesen, kifejezetten LMBT-embereknek szóló médiatermékek és internetes fórumok, valamint a regionális LMBT civil szervezetek és szórakozóhelyek segítségével juttattuk el az érintettekhez.⁶ A kutatást a ter-

⁶ Az adatgyűjtés személyesen, írásban, e-mailen és interneten keresztül történt. A személyes adatgyűjtést Budapesten (76) és hét vidéki nagyvárosban – Debrecenben (50), Győrben (24), Miskolcon (37), Nyíregyházán (27), Pécsen (24), Szegeden (30), Székesfehérváron (19) – végeztük. Kutatási felhívásunkat megjelentettük a *Mások* kulturális, politikai folyóiratban, valamint elektronikus formában a kérdőívvel együtt terjesztettük a Háttér Társaság a Melegekért, a Labrisz Leszbikus Egyesület, a Lambda-Budapest Meleg Baráti Társaság, a Szimpozion Baráti Társaság és más budapesti, illetve vidéki formálisan vagy informálisan működő LMBT-szervezetek levelezőlistáin és honlapjain, valamint a gay.hu és a pride.hu internetes portálokon. Az így terjesztett kérdőíveket a kutatási felhívásban szereplő e-mail címre és postafiók-címre lehetett visszaküldeni. Továbbá a pride.hu internetes portál segítségével létrehoztunk egy olyan internetes oldalt (www.pride.hu/kutatas2007/),

vezettnél jóval nagyobb elemszámú mintán sikerült elvégeznünk (N=1122). Ez arra utal, hogy sikerült az LMBT-emberek számára is fontos kérdéseket feltennünk, ami vélhetően hozzájárult ahhoz, hogy a vártnál nagyobb aktivitással vettek részt a felmérésben. Az eredmények értékelésekor lényeges szempont, hogy a válaszadóknak csupán 15 százaléka tevékenykedik valamely LMBT civil szervezetben, ami azt jelzi, hogy az LMBT-embereknek – a viszonylag könnyen mozgósítható aktivistáknál – szélesebb rétegeit tudtuk elérni.

Mivel a legtöbben (53,5%) a kérdőív online kitöltését választották,⁷ fontos hangsúlyozni, hogy a kérdőív online hozzáférhetősége milyen előnyöket és hátrányokat jelentett. Az előnyök közé sorolható, hogy ez, a válaszadók számára teljes anonimitást biztosító kitöltési forma az LMBT-mivoltukat nyilvánosan kevésbé vállalók számára is megkönnyítette a kutatásban való részvételt, valamint gyors és egyszerű válaszadási lehetőséget nyújtott az internetes közösségekben aktívan részt vevő LMBT-embereknek, akik számára – különösen egy elutasító társadalmi környezetben – gyakran a cibertér jelenti LMBT-létük fő színterét és identitásformáló közegét (Gruszczynska 2007). Ugyanakkor a válaszadók és a kutatók közötti kapcsolat így módon meghatározott egyoldalúsága korlátozta az adatok megbízhatóságát és a felméréssel kapcsolatban esetlegesen felmerülő kérdések tisztázásának lehetőségét.

Kutatásunk jelentős korlátozó tényezője volt, hogy egy *klasszikus közösségi minta* felhasználásával készült, mely – annak ellenére, hogy az 1122-es elemszám közelíti az országos reprezentatív minták 1400-1500-as elemszámát – nem rendelkezik egy statisztikailag reprezentatív minta érvényesítő erejével. Ez azzal magyarázható, hogy az LMBT-státusz – más, „képlékeny” kategóriákhoz hasonlóan, mint amilyenek például a vallási meggyőződés vagy az etnikai hovatartozás változatai –, hivatalosan nem regisztrált és nem is regisztrálható személyes jellemző, ezért az LMBT-emberek lakosságon belüli arányszáma mérhetetlen, így az LMBT embereket statisztikailag megfelelő módon reprezentáló minta létrehozása nagyon problematikus, ha nem lehetetlen feladat. A klasszikus közösségi minták jellegéből adódóan az is feltételezhető, hogy az LMBT közösségi színtereken – melyek egyaránt jelenthettek valós és virtuális tereket: szórakozóhelyeket és levelezőlistákat vagy beszélgető esteket és internetes fórumokat – kevésbé jelenlévő, illetve LMBT-mivoltukat fokozottabb mértékben leplező embereket kisebb eséllyel sikerült elérnünk.

A kutatást korlátozó tényezők közé sorolhatók még az adatgyűjtés és -feldolgozás időbeli és tematikai korlátai, valamint a korábbi hazai átfogó empirikus kutatások teljes hiánya. Tematikai korlátként értelmeztük, hogy az igen sokrétű – így feltételezhetően egyénileg és társadalmilag egyaránt pozitív elemeket is magában foglaló – LMBT-élettapasztalatok szinte kizárólag a társadalmi megkülönböztetéssel és kirekesztéssel összefüggő témakörök „negatív kontextusában” tűnnek társadalompolitikailag figyelemreméltónak.

ahol a kérdőívet online is ki lehetett tölteni. E csatornákon keresztül 2007. augusztus 15. és október 25. között összesen 1122 kitöltött kérdőívet sikerült összegyűjtenünk.

⁷ Személyesen 25,5 százalék, írásban vagy e-mailen 21 százalék válaszolt.

2.1. Az LMBT minta fő jellemzői

A kérdőíves vizsgálatunk válaszadói által alkotott sokaság (az LMBT minta) nemi hovatartozás, életkori csoportok, iskolai végzettség és lakhely szerinti alpmegoszlásait az 1. táblázatban foglaltunk össze, ahol az összehasonlíthatóság kedvéért feltüntettük egy 2005-ös magyar reprezentatív ESS minta (ESS-HU) alpmegoszlásait is.⁸ A táblázatból kitűnik, hogy az LMBT mintában az ESS mintához képest sokkal több a férfi, a fiatalabb korosztályhoz tartozó, a magasabb iskolai végzettségű és a nagyvárosi (ezen belül is a budapesti) válaszadó.

1. táblázat Alpmegoszlások (%)

	LMBT minta (N=1122)	ESS-HU minta (N=1475)
<i>Nem</i>		
Férfi	73,19	46,8
Nő	26,09	53,2
Egyéb ⁹	0,71	–
Összesen	100	100
<i>Életkor</i>		
	Átlag: 28,8 ¹⁰	Átlag: 45,3 ¹¹
20 évesnél fiatalabb	11,3	6,7
20–29	49,4	17
30–39	27,7	18,5
40–49	8	14,9
50 évesnél idősebb	3,6	42,8
Összesen	100	100
<i>Végzettség</i>		
Befejezetlen általános iskola	0,54	6,9
Általános iskola	5,89	57,1
Középiskola	50,63	26,2
Felsőfokú iskola	42,95	9,9
Összesen	100	100

8 Európai Társadalmak Összehasonlító Vizsgálata 2005 – 2. sorozat, EUTE – ESS 2005 kérdőív (TÁRKI – MTA PTI – MTA SZKI).

9 A nemi hovatartozásnál szereplő *egyéb* kategória bevezetését a transznemű és transzszexuális válaszadók miatt tartottuk szükségesnek: itt a nagyon alacsony válaszarány egyrészt arra utalhat, hogy válaszadóink közül nagyon kevesen azonosítják így magukat. Másrészt figyelembe kell venni, hogy többek számára a transzszexualitás inkább egy életszakasz átmeneti jellemzője, mint tartós identitásképző tényező (Takács 2004). Az egyéb kategória kis elemszáma miatt a nemi hovatartozás szerinti vizsgálatokban csak a női és a férfi kategóriákkal dolgoztunk.

10 Medián: 27; Tartomány: 14–80.

11 Medián: 45; Tartomány: 15–91.

	LMBT minta (N=1122)	ESS-HU minta (N=1475)
<i>Lakhely</i>		
Nagyváros	66,70	33
(ezen belül: Budapest)	(47,67)	(18,4)
Város	18,98	29,5
Község, falu, más kistelepülés	8,86	34,2
Egyéb: nagyváros elővárosa	3,31	3,3
(külföld) ¹²	(2,15)	–
Összesen	100	100

A nők alulreprezentáltsága az LMBT mintában összefüggésbe hozható azzal, hogy a nők általában kevésbé vesznek részt a nyilvános beszédekben, kevesebb történetet mesélnek, míg a férfiak társadalmi státusuk megőrzésének érdekében hajlamosabbak ezekre a megnyilvánulásokra (Tannent idézi Griffin 2001). Míg az LMBT-tematikájú kutatások általában a férfiminták fölültreprezentáltságával jellemezhetők, esetünkben a férfi válaszadók túlsúlya nem valamilyen „heteropatriarchális” kutatási megközelítés (Kitzinger – Perkins 1993) következménye, hanem sokkal inkább annak, hogy a nőkre általánosan jellemző a kisebb mértékű társadalmi láthatóság, ami vélhetően a magyar lesbikus és meleg közösségi infrastruktúrák különbségeiben is megmutatkozik.

Nemzetközi kutatási tapasztalatok (McManus 2003; Castells 1997; D’Emilio 1993; Quam-Whitford 1992) alapján elmondható, hogy az idősebb, alacsonyabb végzettségű, vidéki meleg és lesbikus népesség elérhetőse a kutatók számára ismert problémát jelent, ami összefüggésbe hozható az LMBT-emberek számára is fejlettebb infrastruktúrát nyújtó, kevesebb közvetlen magatartásbeli kontrollt jelentő, toleránsabb nagyvárosi környezet előnyeivel éppúgy, mint a jelenleginél is kevésbé elfogadó társadalmi klímában szocializált idősebb LMBT-emberek rejtőzködő(bb) életmódjával, valamint az iskolai végzettség emelkedésével jellemzően együtt járó tudatosságnövekedéssel.

Válaszadóink gazdasági aktivitását a 2. táblázatban foglaltuk össze, melyből kitűnik, hogy a magyar reprezentatív (ESS-HU) mintához képest az LMBT mintában több az aktív dolgozó (72%) és a diák (21,7%), míg jóval kevesebb a nyugdíjas (1,3%).

2. táblázat *Gazdasági aktivitás (%)*

	LMBT	ESS-HU
Dolgozik	72,0	54
Diák	21,7	12,4
Munkanélküli	5,0	6,4
Nyugdíjas	1,3	27,3
Összesen	100,0	100,0

12 Az egyaránt külföldi születési helyet és külföldi lakhelyet megjelölő válaszadóktól érkezett kérdőíveket nem dolgoztuk fel, mivel kutatásunk célja az LMBT-emberek magyarországi helyzetének vizsgálata volt.

Az LMBT-háztartások összetételét vizsgálva négy kategóriát képeztünk, melyek nemi hovatartozás, életkori csoportok, iskolai végzettség és lakhely szerinti megoszlását a 3. táblázatban foglaltuk össze. Az eredmények azt mutatták, hogy válaszadóink negyede azonos nemű élettársal él, akiknek 5 százaléka (5 férfi és 8 nő) partnerével együtt gyermeket is nevel. Az azonos nemű élettárssal élők leginkább a 30-39 éves korosztályban (39,4%), a felsőfokú végzettségűek és a budapestiek körében főülreprezentáltak. Ugyanakkor a 40 évesnél idősebbek, a nagyvárosiak (különösen a budapestiek) és a felsőfokú végzettségűek között a leggyakoribb az egyedül élés. (Az LMBT-háztartások típusa és a budapesti lakhely között az ANOVA-teszt is nagyon erős összefüggést – Sig.: 0,00 – mutatott: a budapesti lakhely leginkább az egyedül élőket és az azonos nemű élettárssal élőket jellemezte.) Házasságban gyakrabban élnek a 40 évesnél idősebbek és a vidékiek, míg szülővel a (még jellemzően iskolába járó) legfiatalabbak és a kisebb településeken lakók.

3. táblázat Az LMBT-háztartások összetétele

Kivel él egy háztartásban? (%)	Egyedül	Azonos nemű élettárssal	Házastárssal	Szülővel
<i>Teljes LMBT minta</i>	23,5	24,9	3,7	41,2
<i>Nem</i>				
Nő	22,1	30,1	6,0	41,8
Férfi	28,3	27,5	2,9	41,3
<i>Kor</i>				
25 év alatti	11,2	16,1	0,8	71,9
25-40	35,6	37,4	4,7	22,3
40 év feletti	43,4	31,3	11,1	14,1
<i>Lakhely I.</i>				
Nagyváros	32,5	33,7	3,3	30,5
Város	16,6	19,2	5,7	58,5
Kistelepülés	11,2	10,1	4,5	74,2
<i>Lakhely II.</i>				
Budapest	36,1	35,9	2,8	25,2
Vidék	18,6	21,9	4,6	54,9
<i>Végzettség</i>				
Alapfokú	8,5	10,2	-	81,4
Középfokú	19,3	23,3	3,0	54,4
Felsőfokú	38,2	36,8	5,0	20,0

2.2. Az LMBT-embereket érő megkülönböztetés és elnyomás értelmezése

Elemzésünk során a *strukturális elnyomás* Iris Marion Young (1990) által bevezetett koncepcióját alkalmaztuk. Ennek egyik legfontosabb eleme, hogy a – korábban gyakran egyes emberek és meghatározott társadalmi

csoportok érdekeit szolgáló, zsarnoki gyakorlatként megjelenő – elnyomást az egyéni képességek és készségek kiteljesítését, valamint a társadalmi kommunikáció és együttműködés hatékonyságát korlátozó szerkezeti tényezőként értelmezi, melynek megnyilvánulásai a gazdasági újraelosztás működésén túl a döntéshozatali folyamatokban, a munkamegosztásban és a kultúrában való részvétel korlátozottságában egyaránt tetten érhetők. Az így felfogott – konkrét elnyomók nélküli – elnyomás része lehet akár „jó szándékú, liberális társadalmak” működésének is, ahol a teljes körű társadalmi részvételből kizárt egyének és kisebbségi társadalmi csoportok esetenként különösebb feltűnés nélkül szenvednek a többség számára magától értetődőként kezelt, megkérdőjelezetlen társadalmi normákból és intézményes szabályokból adódó, mindennapi gyakorlatoktól.

Young öt kritériumot különböztet meg, melyek közül bármelyik teljesülése elnyomást jelent, de együttes vizsgálatuk lehetővé teszi az egyének és csoportok helyzetének különböző – akár egyszerre privilegizált és elnyomott – aspektusainak leírását. Ezek közül a gazdasági *kizsákmányolás*, a társadalmi-gazdasági *marginalizáció* és az érdekérvényesítési *erő hiánya* főként gazdasági összefüggéseiben értelmezi az elnyomást (ki dolgozik kinek, ki nem dolgozik, és ki hozhat fontos döntéseket), míg a *kulturális imperializmus* és a *rendszerszerű erőszak* kritériumai túllépnek a társadalmi munkamegosztással kapcsolatos jellemzőkön.

A *kulturális imperializmus* alapján a domináns többségi csoport egyetemes emberiként tételezett tapasztalatai és kultúrája olyan normaként tűnik föl, melytől eltérni csak a deviancia és a kisebbség irányába lehet (amint ez tapasztalható többek között a nőknek a férfiaktól, a bennszülötteknek az európaiaktól, vagy a homoszexuálisoknak a heteroszexuálisoktól való különbözőségének esszencialista interpretációjában). A *rendszerszerű erőszak* a fizikai támadásoknak, a zaklatásnak, a megfélemlítésnek és a kigúnyolásnak azon formáit jelöli, melyek általános társadalmi gyakorlatként működnek és melyek célja az egyes társadalmi csoportok tagjainak lealacsonyítása, megalázása vagy megbélyegzése. Az ilyen típusú erőszak attól válik rendszerszerűvé, hogy egy csoport tagjait egyszerűen – valós vagy vélt – csoporttagságuk miatt fenyegeti, és mert az adott társadalmi környezetben a rendszer normális, szerves részeként elgondolható, tolerálható, ösztönözhető és elkövethető ilyesmi. Emellett fontos jellemzője még az irracionális: az ilyen – például a nők, az etnikai kisebbségek vagy a melegek elleni – erőszak mozgatórugója az adott csoportok iránt érzett gyűlölet vagy félelem, mely az elkövetők belső bizonytalanságaiból és identitásproblémáiból fakadhat. Továbbá a rendszerszerű erőszaknak remek táptalajt nyújt a kulturális imperializmus: egy adott társadalomban a sokáig nem-létezőként vagy alárendeltként kezelt tapasztalatok és jelentések térnyerésével az „egyetemes emberiként” tételezett normák megkérdőjelezése irracionális erőszak-menyilvánulásokhoz vezethet, különösen azok részéről, akik rosszul viselik a domináns kulturális jelentések megrendüléséből adódó „rendszerzavarokat”.

Kutatási eredményeink azt tükrözték, hogy az általunk megkérdőjelezett LGBT-emberek különösen a heteronormatív *kulturális imperializmus* meg-

nyilvánulásaitól szenvednek: attól, ahogy a társadalomban uralkodó jelentések az egyén saját csoportjának meghatározott perspektíváját láthatatlanná teszik, ugyanakkor az egyént sztereotip módon, egyfajta kitaszított Másikként jelölik meg. Azt is tapasztaltuk, hogy a mindennapokban megélt LMBT-lét hogyan teheti *rendszerszerű erőszak* céltábláivá az érintetteket, ami nemcsak a személyüket vagy a tulajdonukat találomra érő, indokolatlan támadásokban nyilvánulhat meg, hanem abban, az elnyomott társadalmi csoportok tagjaira jellemző tudatban is, hogy csupán LMBT-mivoltuk miatt bármikor erőszak áldozataivá válhatnak (Young 1990).

A Magyarországon élő LMBT-embereket – egyénekként és elnyomott társadalmi csoportok tagjaiként – érő hátrányok és igazságtalanságok vizsgálata során a kulturális imperializmus kifejeződéseként értelmeztük a heteronormativitás és a heteroszexizmus megnyilvánulásait.¹³ Míg az LMBT-embereket érő *rendszerszerű erőszak* formáiként tekintettünk azokra a – heteronormatív kulturális imperializmus működését is gyakran tükröző – esetekre, melyek során válaszadóink fizikai vagy verbális bántalmazása, megalázása, illetve kigúnyolása LMBT-mivoltukkal volt összefüggésbe hozható.

Az LMBT-embereket érintő diszkriminációs gyakorlatok fő formáiról és elterjedtségéről a kérdőíves felmérés eredményei, valamint az LMBT-válaszadók diszkriminációs történetei (N=150) és a strukturált interjúk (N=14)¹⁴ alapján alkothattunk képet.

A kérdőívben az „*olyan csoport tagjának tartja-e magát, amelyet hátrányos megkülönböztetés ér ma Magyarországon*” (ESS standard) kérdés egy elképzelt közösségi csoporttagság mértékének feltérképezésére szolgált, a „*tapasztalt-e valaha az élete során Önt mint leszbikus/meleg/biszexuális/transznemű embert érintő előítéletet, megkülönböztetést, megszegyenítést, erőszakot, támadást (a családján belül, a baráti körén belül, általános iskolában, középiskolában, felsőoktatási intézményben, bármilyen önkormányzati intézményben, a munkahelyén, a vallási közösségén belül, az egészségügyben, a magyar jogrendszerben, a médiában, politikai szervezetben, civil szervezetben, sportklubban, szórakozóhelyen, nyilvános tüntetésen, kereskedelmi vagy vendéglátó-ipari egységben vagy bármilyen egyéb helyzetben)*” kérdés pedig a személyes tapasztalatok rendszerezését segítette. Így az LMBT-embereket Magyarországon érő társadalmi megkülönböztetés formáit közösségi és egyéni, illetve elméleti és gyakorlati dimenziókban párhuzamosan is vizsgálhattuk – bár

13 A heteronormativitás a heteroszexualitás kizárólagosságát feltételező kulturális és társadalmi gyakorlatokat jelent, melyek magukban foglalják a heteroszexualitás elfogadását kizárólagos viselkedésbeli normaként: az egyetlen „normális létformaként” és a társadalmi megbecsülés egyik fő forrásaként (Flowers – Buston 2001). A heteroszexizmus a heteroszexualitás felsőbbrendűségébe vetett hit: annak feltételezése, hogy minden ember heteroszexuális, illetve az a meggyőződés, hogy minden embernek heteroszexuálisnak kellene lennie, valamint a nem heteroszexuálisok ellen irányuló előítéletes attitűdök és diszkriminatív cselekvések, melyek ezekből a feltételezésekből és meggyőződésekből indulnak ki (Roffman 2000). A heteroszexizmus mint intézményesített elnyomórendszer az LMBT embereken kívül azokat a heteroszexuálisokat is érinti, akik egy társadalomban nem követik a férfiasság és a nőiség hagyományos elfogadott mintáit (Zimmermann 2000).

14 A 14 interjú 6 férfival és 8 nővel írásban készült Budapesten (átlagos életkor: 32,6 év; tartomány: 22–57).

hangsúlyoznunk kell, hogy a hátrányosan megkülönböztetett társadalmi csoporttagság vállalása nem feltétlenül épült személyes tapasztalatokra, ahogyan az egyén által érzékelt diszkriminációs gyakorlatok sem feltétlenül azt tudatosították az érintettben, hogy egy (vagy több) társadalmilag diszkriminált csoport tagja lenne. Az egyik válaszadó külön kiemelte, hogy ez a [hátrányosan megkülönböztetett társadalmi csoporttagságra vonatkozó] kérdés „*módfelett ostoba. A melegeket számos hátrány éri mindentűnt a világon, én ebből viszont személyesen semmit sem tapasztalok. Nem tudok egy imaginárius csoport nevében nyilatkozni!*” (F 54 Bp.).¹⁵

Válaszadóink háromnegyede hátrányosan megkülönböztetett társadalmi csoport tagjaként azonosította magát. Ez az igen magas arány nem váratlan eredmény, figyelembe véve közösségi mintánk és célzott kutatásunk speciális jellegét. Meglepetésre inkább azok a reprezentatív mintákra épülő, 2006-os ESS kutatási eredmények adhattak okot, melyek azt mutatták, hogy nemcsak Magyarországon, de a társadalmi tolerancia egyik európai modell-országának számító Hollandiában és a 24 ország adatait magában foglaló európai mintában is csupán 5–7 százalékra tehető azoknak az aránya, akik hátrányosan megkülönböztetett társadalmi csoportok tagjainak vallották magukat (lásd a 4. táblázatot).

4. táblázat Hátrányosan megkülönböztetett társadalmi csoporttagság (%)

2006	24 ország (N=45.681)	Hollandia (N=1881)	Magyarország (N=1498)	LMBT (N=1122)
Igen	5,9	6,8	5,2	75,7
Nem	94,1	93,2	94,8	24,3

A 2006-os magyar ESS mintának és az LMBT mintának a hátrányosan megkülönböztetett csoporttagsággal összefüggésben kérdezett diszkriminációs alapokra vonatkozó eredményei szintén nagyon eltérőek, akkor is, ha eltekintünk az LMBT mintát vizsgálatunk szempontjából „közösségivé avató” diszkriminációs alapok (a szexualitás kategóriáján belül általunk különválasztott szexuális orientáció és nemi identitás)¹⁶ figyelembevételétől. A megkülönböztetés alapjainak (az 5. táblázatban összefoglalt) gyakorisági sorrendjét a magyar reprezentatív mintában az életkor kategóriája vezeti, amit követ az egyéb, majd a bőrszín vagy faji hovatartozás¹⁷, a vallás, a nemzetiség, a fogyatékoság és az etnikai csoport kategória – míg a nem, a nyelv és a szexualitás kategóriái (0 értékkel) a sor végére szorulnak. Ugyanez a sorrend az LMBT mintában a követ-

15 Az idézetek után feltüntetjük a válaszadók nemét (F=férfi, N=nő), korát és lakhelyének típusát – amennyiben ezek az adatok ismertek.

16 Fogalmilag a nemi identitás (*gender identity*) vagy nemi önkifejezés (*gender expression*) kevésbé vonható az ESS kérdőív készítői által használt szexualitás kategóriája alá, mint a szexuális orientáció (ami valószínűsíthetően az ESS kérdőívekben használt szexualitás kategória szándékolt tartalma lenne). A kutatás során azonban arra törekedtünk, hogy az – elsősorban a transzszexuális és transznemű népesség számára könnyen „dekódolható”, ám esetenként a leszbikus nőket, a meleg férfiakat és a biszexuálisokat szintén érintő – nemi identitás alapú diszkriminációról is információhoz jussunk.

17 Mivel az emberiség egyetlen fajt alkot, a „faji hovatartozás” kifejezés értelmezhetetlen. Vélhetően a rasszbéli hovatartozásokról van szó. – *A szerk.*

kezőképpen alakul: szexualitás, nem, kor, vallás, bőrszín vagy faji hovatartozás, etnikum, nemzetiség, egyéb, fogyatékoság, végül a nyelv. A minták eredményeinek összehasonlítása alapján különösen a nemi és a vallási alapú diszkrimináció tekintetében mutatkoztak különbségek, melyek érzékelésére az LMBT válaszadók fogékonyabbnak tűntek.

5. táblázat Diszkriminációs alapok gyakorisági sorrendje

ESS 06	(%)	LMBT	(%)
Kor	2,1	Szexualitás (Szexuális orientáció) (Nemi identitás)	95,3 (86,6) (36,1)
Egyéb	1,2	Nem	10,0
Faj	0,7	Kor	8,3
Nemzetiség	0,6	Vallás	5,8
Vallás	0,6	Faj	4,9
Etnikum	0,4	Etnikum	3,6
Fogyatékoság	0,4	Nemzetiség	3,5
Nyelv	0,0	Egyéb	2,9
Nem	0,0	Fogyatékoság	2,6
Szexualitás	0,0	Nyelv	1,2

Mindez arra utalhat, hogy a magyar népesség döntő többsége – hasonlóan a 2006-os ESS felmérésben vizsgált európai országok tapasztalataihoz – nem érzékel társadalmi megkülönböztetést, illetve ha volt is ilyen típusú egyéni tapasztalata, ezt nem hozta összefüggésbe valamilyen társadalmi kisebbségi csoporttagságával. Az a tény, hogy a társadalmi megkülönböztetés és a kisebbségi csoporttagság közötti kapcsolat érzékelése sokkal erősebbnek tűnt az LMBT válaszadók körében, különösen a budapestiek, a felsőfokú végzettségűek és a 25–40 éves korosztályhoz tartozók esetén,¹⁸ alátámasztja, hogy a minták közötti eredmények eltérései sokkal inkább a diszkrimináció tudatos felismerésével kapcsolatos készségek korlátozottságának mértékével lehetnek összefüggésben, mint a társadalmi megkülönböztetés hiányával.

Szembetűnő volt, hogy a nemi alapú diszkrimináció tekintetében minden tizedik, jellemzően női¹⁹ válaszadónk érintve érezte magát, ami egyrészt a leszbikus nők többszörös diszkriminációjának indikátoraként szolgált, másrészt azt mutatta, hogy a leszbikusok egy része azt is tudatosította magában, hogy szexuális orientációja mellett neme alapján is hátrányosan megkülönböztetett kisebbségi csoport tagja:

A nőként ért diszkrimináció ennél jóval nehezebben mesélhető, rejtettebb, sokszor még önmagam előtt sem válik világossá azonnal. Mély, széleskörű, de amiatt, hogy „beleszoktam”, kevésbé fájdalmas. (N 29 Bp.)

18 Az ANOVA variancia-analízis (Sig.=0,05) eredményei szerint a magyar ESS mintát is korcsoport és lakhely szerinti szóródás jellemezte: a vidékiek és – az LMBT mintához hasonlóan – a 25-40 éves korosztály tagjai azonosították magukat leginkább (a 25 évesnél fiatalabbak pedig a legkevésbé) társadalmilag megkülönböztetett csoporttagként.

19 ANOVA teszt – Sig.=0,00

ESÉLYEGYENLŐSÉG

Az LGBT mintában bevezettünk egy változót a többszörös diszkrimináció mérésére, ami azt mutatta, hogy a válaszadók majdnem negyede (23%) többféle alapon is hátrányos megkülönböztetéssel sújtott kisebbségi csoport tagjaként azonosította magát. (Ezt az arányt növelte volna, ha a szexuális orientáció és a nemi identitás alapú diszkriminációt elkülönítve, és nem a szexualitás kategóriájának „aleseteiként” kezeljük.)

A válaszadók által az egyéb kategóriába sorolt diszkriminációs alapok között szerepelt például az egészségi állapot (HIV-fertőzöttség, depresszió, túlsúly), a (gyermekét egyedül nevelő) anyaság és a vegetarizmus.

2.3. Az LGBT-embereket érő diszkrimináció fő színterei

Az LGBT-embereket érő diszkriminációval kapcsolatos személyes tapasztalatok mintánkon belüli előfordulási gyakoriságából kiindulva (lásd a 2. ábrát) az LGBT-emberek társadalmi kirekesztettségét és strukturális elnyomását (Young 1990) a diszkriminációs történetek és az interjúk feldolgozásának alapján értelmeztük. Mivel a személyesen érzékelt diszkriminációs tapasztalatok előfordulási gyakorisága a közösségi mintánkon belül csupán jelzésértékű lehetett, ezért elsősorban a legfontosabb szocializációs intézmények és színterek (a család, a baráti kör, az iskola, a média, a munkahely, a vallási közösség) vizsgálatára koncentráltunk.

2. ábra Az LGBT-embereket érő diszkrimináció személyes tapasztalatok tükrében

Az LGBT minta egyes változói között esetenként olyan erős²⁰ összefüggések mutatkoztak, melyeket fontos kiemelnünk. Ide sorolható, hogy

²⁰ ANOVA teszt Sig.=0,05

családjukon belül gyakrabban tapasztaltak előítéletet és megkülönböztetést a leszbikus nők, mint a meleg férfiak, míg az általános és a középiskolában jellemző módon nagyobb mértékű diszkriminációtól szenvedtek a férfiak, mint a nők. A magyar jogrendszerbeli megkülönböztetést is nagyobb mértékben érzékelték a női válaszadók, mint a férfiak. A munkahelyi diszkriminációt a 40 évesnél idősebbek gyakrabban tapasztalták, mint a fiatalabbak. A budapestieket és a felsőfokú végzettségűeket jobban jellemezte a jogrendszer vagy a média által, illetve a valamilyen politikai szervezetben vagy nyilvános tüntetésen elszenvedett diszkriminációs tapasztalat, mint a vidékieket és az alacsonyabb végzettségűeket. A budapestiek ezenkívül az egészségügyi intézményekben, a vallási közösségekben és a civil szervezetekben is nagyobb mértékű, míg az általános iskolai tanáraik által kisebb mértékű megkülönböztetést tapasztaltak, mint a vidéki válaszadók.

2.3.1. TÁRSADALMI LÁTHATATLANSÁG

A válaszadók által személyesen megtapasztalt megkülönböztetésekre vonatkozó eredményekkel összefüggésben utalnunk kell arra, hogy az LGBT-emberek helyzetének kutatásában általános problémát jelent társadalmi „láthatatlanságuk”: mivel (általában) nem ismerhetők fel külső jegyek alapján, a legtöbb esetben az érintetteken múlik, felfedik-e LGBT-mivoltukat. A társadalmi elismerés és a jogegyenlőség kivívásához az egyén – ez esetben külsőleg láthatatlan – jellemzőiből adódó hátrányok társadalmilag észlelhetővé tételére lenne szükség, sokan azonban éppen azért kerülnek LGBT-létük nyílt vállalását akár korlátozott körben is, mert ezáltal a heteronormatív társadalom megszokott működési rendjéből való kirekesztést kockáztatnák.

Korábbi kutatási eredmények szerint azok a leszbikus nők és meleg férfiak, akik megmenekültek a társadalmi megbélyegzéstől, jellemzően a nyilvánosságtól elzárta, bizonyos helyek és emberek elkerülésével és maguk körül a „heteroszexualitás levegőjét árasztva” élték életüket. Egyes szerzők azonban éppen arra hívják föl a figyelmet, hogy a rejtőzködők számára a negatív társadalmi tapasztalatok elkerülése olyan életprogrammá válhat, mely egyfajta – magánéletbe zárt – „elviselhetetlen kényelemmel” jellemezhető (Švab – Kuhar 2005). Ezzel szemben a nyíltan melegként és leszbikusként élők gyakrabban szembesülnek társadalmi, politikai, gazdasági és vallási indíttatású elutasítással, és esetenként a szexuális orientációjuktól teljesen független cselekedetek vagy események miatt is őket tehetik meg bűnbakká (Rivers – Carragher 2003).

A válaszadók maguk is úgy ítélték meg, hogy társadalmi láthatóságuk mértéke befolyásolja diszkriminációs tapasztalataik gyakoriságát:

Szerintem nem lehet szerencsés összehasonlítani két olyan melegnek az életét, és az életükben tapasztalt diszkriminációt, előítéletet, akik közül az egyik előbújt, a másik pedig nem. Nyilván, aki nem bújta elő, és ez a többség, nem néz szembe ilyen problémákkal. Viszont pont ezekért a társadalmi problémákért nem mer előbújni. (F 25 nagyváros)

Rólam senki nem tudja, hogy leszbikus vagyok. Nem mertem megkockáz-

ESÉLYEGYENLŐSÉG

tatni, hogy felvállaljam. Így engem közvetlenül nem ért megaláztatás. (N 21 nagyváros)

Ha valahol nem ér atrocitás a melegségem miatt, akkor az lehet, hogy csak azért van, mert nem mondom el. Többnyire titokban kell tartanom, ha nem akarom, hogy megtörténjen. (F 26 Bp.)

A „nem”-ek mögött az rejtőzik, hogy nem tudták rólam, hogy leszbikus vagyok. (N 67 Bp.)

Nem tapasztaltam [megkülönböztetést], mert nem fedem fel a biszexualitásomat, mert úgy gondolom, akkor érne megkülönböztetés. Csak azoknak az embereknek fedem fel, akikben teljesen megbízom! (F 25 Bp.)

Az előítéletek miatt nem merem felvállalni a hovatartozásomat. (F 50 város)

EDDIG olyan ismerőstől, családtagtól, rokontól, barátoktól, AKIK TUDTÁK, hogy meleg vagyok, sosem ért megszegényítés, előítélet. Csak olyan emberektől számíthattam erre, akik politikailag túlfűtöttek, és nem ismertek, vagy ismertek, de nem vállaltam előtűk. (N 32 Bp.)

A nyílt diszkrimináció tapasztalataim szerint ritka. A legrosszabb a titkolózás, illetve annak az emlékezetben tartása, hogy ki előtt kell még titkolózni és ki előtt nem kell már; üdüléskor azon görcsölni, hogy na, vajon a személyzet rájött-e, és ha igen, akkor mi van, ha nem, akkor mi lesz, ha rájön... (F 37 Bp.)

A heteronormatív társadalmi környezethez való alkalmazkodás és a „túlélési stratégiák” kialakítása már kamaszkorban elkezdődhet, és ettől kezdve az érintettek óriási energiamennyiséget fordítanak a rejtőzködést szolgáló „önfegyelmzésre” és „önellenőrzésre”. Vagyis feltételezhető, hogy a heteroszexuális és a rejtőzködést választó nem-heteroszexuális fiatalok szocializációs mintái nagy mértékben eltérhetnek egymástól abban is, hogy míg az előbbiek a társadalmi érintkezés és megismerés különböző formáit tanulják, addig az utóbbiak a rejtőzködés technikáit próbálják elsajátítani (Martin 1982).

Az amúgy is megnövekedett érzelmi és gazdasági függőséggel jellemezhető kamaszkorban az LMBT-fiatalok feltárulkozási hajlandóságát nagymértékben befolyásolhatja, hogy mennyire érzik támogatónak otthoni és iskolai környezetüket, s mivel a feltárulkozás („előbújás”) kimenetelét sokan közülük bizonytalannak érzik, ezt inkább az önállóbb élet kezdetére, fiatal felnőttkorukra halasztják (D’Augelli – Hershberger – Pilkington 1998). Egyes szerzők szerint a fiatal nők a férfiakhoz képest is kiszolgáltatottabbak, és helyzetüket tovább nehezítheti a leszbikusok alulreprezentáltságával és a pozitív leszbikus szerepmoდეllek hiányával jellemzett társadalmi környezet (Rothblum 1990; Morris – Waldo – Rothblum 2001).

2.3.2. CSALÁD

Szemben az egyéb kisebbségi csoportok tagjaiként felnövé emberekkel szemben, akik legalább a családjukon belül nem szembesülnek például rasszizmussal vagy vallási intoleranciával, a meleg és leszbikusok számára a megkülönböztető bánásmód gyakran a saját otthonukban kezdődik (Nardi – Bolton 1998). Az LMBT-emberek sokszor szembesülnek homofóbiával vagy transzfóbiával a saját családjukon belül, ami a negatív

társadalmi reprezentációkon kívül azzal is összefügg, hogy a családtagok nincsenek tisztában azzal, mit jelent a melegség, leszbikusság, biszexualitás vagy transzneműség. A családban érzékelt homofóbia, ami fizikai és verbális erőszakban is megnyilvánulhat, kettős élet élésére sarkallhatja az érintetteket vagy szélsőséges esetekben a családi otthonból való teljes kiszakadáshoz és akár hajléktalansághoz is vezethet (Gold 2005, McNamee 2006). A családi otthon elhagyására kényszerített vagy kényszerülő LMBT-emberek így még kiszolgáltatottabb helyzetbe kerülhetnek.

A családján belül válaszadóink 36 százalék érzékelt a családján belül előítéletet vagy megkülönböztetést.

Szerintem a legdrasztikusabb megkülönböztetés a családján belül éri az LMBT-embert. Ez a saját tapasztalatom, és ez az általános tapasztalatom is. (N 38 Bp.)

Otthonról kidobtak két táská ruhával, mert meleg vagyok. (F 19 város)

A szüleimmel és a 15 éves húgommal lakom, a szüleim gondoskodnak rólam. Jó a kapcsolatam velük, leginkább rájuk számíthatok általában. Ők elítélik a melegeket, a nagyszüleimhez és a többi rokonhoz hasonlóan. Anya egyszer ezt mondta: „Azt adja az isten, hogy buzi legyél, kislányom!” Apa szerint a „buzikat” ki kéne irtani. A leszbikus szerinte szárnalmas, kiégett, ronda nők, akik nem kellene a férfiaknak, vagy olyanok, akik egyszerűen így akarnak feltűnést kelteni. Ha nem is gondolják ezeket teljesen komolyan, elég megalázó és rémisztő ilyeneket hallani. (N 21 nagyváros)

Édesanyám ellehetetlenítette az otthonlakásomat, miután előbújtam neki, és látta a partneremet leszbikusként nyilatkozni a tévében, ezért lelkiileg nehéz, anyagilag rossz helyzetben, sürgősen, nem az általam választott időpontban kellett elköltöznöm otthonról albérletbe. A továbbiakban, amikor látogatába mentem hozzá, verbálisan zaklatott a leszbikusság miatt. (N 34 Bp.)

A szüleim soha nem fogadták el a másságomat, és ezért nősülésre kényszerítettek, ami nekem nagyon nehéz volt. Boldogtalan voltam, mert nem csinálhattam azt, amit én szerettem volna. Most, hogy felnőtt ember lettem, édesanyám meghalt, változtattam az életemen és elváltam. És sikerült elérnem, hogy egy fiúval élek nagyon boldog kapcsolatban. (F 32 község)

17 éves múltam, meleg vagyok. Nagyon jól tanulok, és jó volt a kapcsolatam a szüleimmel, de mégsem mertem nekik elmondani a dolgot. Inkább elmondtam egy nagyon jó barátoknak, aki ezt teljes mértékben elfogadta. Am egy lebukás következtében el kellett mondanom a szüleimnek is. Ők teljesen elítélik, azzal is megfenyegettek, hogy kivesznek az iskolából, ahol tanulok és kollégista vagyok, aztán mehetek haza. Nem értették meg, hogy ez nem olyan dolog, amiről „le lehet szokni”. Úgy gondolják, ha itt bent ülök, és nem csinálok semmit, egyszer csak elmúlik. (F 17 város)

17 éves „férfi”, fiú vagyok. Magyar állampolgár és rendes, jó körülmények között élő családom van. Meleg vagyok, ezért az édesapám és a bátyám „gyűlöl”, és ha kell, ezt hangoztatják is. (F 17 község)

Csak egyet mesélnék el röviden: 19 éves voltam, mikor a családtagjaimnak a fülébe jutott, hogy hová is tartozom. Az egyik rokonom azért nem üdvözölt utána évekig, mert nem szerette volna tőlem elkapni: „Még a végén megfertőzöl!” Azóta ez már valamennyire rendeződött de szerintem soha nem fog olyanak elfogadni, amilyen vagyok. (N 28 Bp.)

Néhányan azonban arról is beszámoltak, hogy otthoni helyzetük egy idő után – bizonyos fokig – rendeződött.

Édesanyám nagyon nehezen fogadta. 24 éves voltam, amikor elmondtam neki. Megrémült. Semmit sem tudott szinte a homoszexualitásról. Aggódott, hogy ő rontott el valamit, hogy rosszul nevelt, hogy pszichológushoz kellene mennem, és hogy biztos HIV fertőzött vagyok. A coming-out során vagy 4 órát beszélgettünk, s tulajdonképp lelkigondozni kellett, hogy ő nem hibás, sőt én sem vagyok az, s ez nem betegség stb. Aztán közel két évig tabutéma volt a dolog köztünk. Mindenről beszéltünk (jó bizalmasai vagyunk egymásnak), de arról, hogy meleg vagyok, vagy van valakim, sosem. Aztán egyszer csak bejelentkezett, hogy nálam szeretne aludni. Ekkor már a barátommal éltem. Megrémültem, hogy mi lesz. És semmi baj nem lett. Elmondta, hogy nagyon jól tudta, hogy együtt élek egy férfival, s elbeszélgettünk hármásban. Azóta az ő viszonyuk is nagyon jó. (F 30 Bp.)

A családi otthonok túlnyomó többségét átható, magától értetődő heteronormativitás sokakban erősítette az elnyomottság érzetét. Többen a családjukon belül érzékelt homofóbia miatt nem merték vagy tudták vállalni magukat: családtagjaik gyakran nem értik vagy nem akarják érteni a helyzetet – amihez vélhetően nagy mértékben hozzájárul az is, hogy az elutasító társadalmi környezet az érintetteket jellemzően családtagjaikkal együtt stigmatizálja. A családon belüli elszigeteltség-érzet fokozódásához vezethetett, ha a család nem volt hajlandó tudomásul venni az LMBT-ember partnerének, párkapcsolatainak létezését, így fosztva meg őt a teljes elismeréstől.

Engem csupán annyi megkülönböztetés ért, hogy a szüleim nem tudják, vagy nem akarják elfogadni, hogy meleg vagyok. Amikor ez a téma kerül terítékre, egyszerűen csak nevetnek, és azt mondják, ezek az emberek rosszak, és el kell taposni őket. Én ezért sem tudom elmondani nekik, hogy meleg vagyok. (F 25 város)

Mikor édesanyámnak elmondtam, hogy mi a helyzet, betegnek bélyegzett: azt mondta, nem tud többé a szemembe nézni, romba döntöttem minden álmát, és ne merjem apámnak elmondani, mert azzal megölöm. És ha nagyon akarom, elfojthatom magamban ezt az érzést, és normális életet élhetek. Szerintem viszont normális életet élek. Egyetemre járok, most éppen ösztöndíjjal külföldön tanulok, sportolok és igyekszem segíteni másoknak. Ez lassan egy éve volt. Azóta úgy tesz, mintha mi sem történt volna. (F 21 nagyváros)

Édesanyám nem hajlandó elfogadni a tényt, hogy a fia meleg, mert „bele fog pusztulni”. Nagyszüleim nem is tudják, mert véleményük szerint ilyet „nem szabad csinálni – az lenne a legrosszabb, ha buzi lennél” (F 20 Bp.)

A családi, baráti körben való megkülönböztetés csak annyiban nyilvánult meg, hogy nem kívántak hallani a „magánéletemről”, párkapcsolati gondjaimat nem létezőnek tekintették, holott a családtagok és barátok a saját ilyen jellegű örömeiket, gondjaikat megosztották velem, néha túlzásba esve is. (N 67 Bp.)

Szülő részéről úgy, hogy a testvérem a párjáról nyíltan beszél, örül neki, arról viszont nem vesz tudomást, hogy nekem is van párom, pedig tudja, ismeri, sőt attól eltekintve, hogy milyen viszonyban van velem, még kedveli is. Én sem beszélhetek róla előtte vagy más családtagnak. – És „természetesen” minden családi rendezvényen egyedül kell részt vennem, és elviselnem a család és a család barátai részéről mindazon faggatózást és sajnálkozást, amit egy 29 éves nővel kapcsolatban ők jogosnak tartanak. (N 29 Bp.)

2.3.3. BARÁTI KÖR

A válaszadók 42 százaléka által baráti körükben tapasztalt megkülönböztetés esetén a barátok elfordulásának több oka is lehetett, melyek közül kettő – egymással összefüggő – ok tűnt a legjellemzőbbnek. Egyrészt saját homofóbiájuk, melynek jegyében nem tudták elfogadni, hogy „egy közülük” LMBT-ember, másrészt félelmük a társadalmi stigmatizációtól, amely őket az LMBT-emberekkel tartott kapcsolatuk miatt érheti.

Volt olyan barátom, aki a *coming out*-om után megszakította velem a barátságát, mert attól félt, őt is buzinak fogják tartani.(F 37 Bp.)

Sajnos nem tehetem meg, hogy csak melegbarát legyen a baráti társaságom, így persze kevesen tudják az igazságot, és egy-egy kényelmes pillanatban csak eszébe jut valakinek, hogy mennyire undorítóak is a buzik. Ez végül is konkrétan nem ellenem irányul, mert ha tudnák az igazságot, akkor vagy belegondolnának, és rájönnek, hogy ez nem menő abban a társaságban, ahol én is jelen vagyok, vagy egyáltalán nem állnának szóba velem, tehát nem is tapasztalnám, hogy beszólnak.(F 18 nagyváros)

Egyszerűen csak amint megtudták, hogy leszbikus vagyok, teljesen megváltozott az addigi kapcsolatom azokkal az emberekkel, akik nem fogadták jól ezt. Habár régóta jóban voltunk, mégis másképp néztek rám. Kibeszéltek a hátam mögött és betegnek tartottak.(N 22 város)

2.3.4. ISKOLA

A 6. táblázatban foglaltuk össze az LMBT-emberek által személyesen átélt iskolai megkülönböztetésformák egyes jellemzőit, melyekből kiderül, hogy a válaszadók leginkább diáktársaik viselkedésétől szenvedtek (az általános és a középiskolában gyakrabban, mint a felsőoktatásban). Tanáraik magatartását a válaszadók közel fele kifogásolta mindhárom oktatási szintéren (de különösen a felsőoktatásban), míg a tananyag kiengesélyezetlansága a válaszadók közel harmadát zavarta.

6. táblázat Megkülönböztetés az iskolában (%)

	Általános iskola 36%	Középiskola 49%	Felsőoktatás 38%
Diákok által	93,8	93,6	88,6
Tanárok által	47,6	50,1	56,9
Tananyagban	26,9	29,2	33,2

Az LMBT válaszadók beszámolóí alapján a diáktársak megfélemlítő, erőszakos viselkedése a negatív iskolai tapasztalatok széles skáláját foglalta magában, a megalázó megjegyzésektől a kiközösítésen át a fizikai bántalmazásig.

A homofóbia elég nagy fénykorát éli, mind egyes tanárok, mind rengeteg diák körében: szinte már divat, ha valaki utálja a „buzeránsokat”. ... most már ott tartunk, hogy van olyan osztálytársam, akivel 4 év alatt alig beszéltem 2 szót, és nem köszön vissza, ha az utcán elmegyünk egymás mellett és rá-

ESÉLYEGYENLŐSÉG

köszönök. Emellett persze megvannak a folyamatos beszólogatások, megalázási kísérletek... (F 18 nagyváros)

A középiskolai leánykollégiumot kellett elhagynom szexuális orientációm miatt, mert a diákok kiközösítettek és nyilvánosan megaláztak. (N 17 község)

A középiskolai kollégiumban teljesen kirekesztettek a szobatársak, a dolog odáig fajult, hogy kisebb verekedés végén kiiratkozni kényszerültem az intézményből, és Szegedről Debrecenbe bejárósként folytattam az iskolát. (F 25 község)

Óra előtt, a professzorra várakozva a padokban ültünk. Egy srác azonban elkésett, és már csak abban a sorban volt hely, ahol én is ültem. Mikor ezt meglátta, undorodva fordult el: „Én a buzi sorába be nem ülök. Még elkapok valamit.” És ezzel kiment a teremből. (F 21 nagyváros)

Az áldozatok gyakran azzal magyarázták az ellenük irányuló támadások indítékát, hogy viselkedésük, illetve külső megjelenésük nem felelt meg a nemükkel kapcsolatos hagyományos elvárásoknak, vagy legalábbis az őket zaklató diáktársak ezt így értékelték.

Mivel férfi vagyok, de gyermekkoromban igen „lányos” voltam, a korpubertás kor végéig többször utánam kiabáltak („fiú-lány”), illetve kirekesztettek, ami arra sarkallt, hogy igyekezzek fiúsabb gesztus- és beszédrendszert a magamévá tenni. Minél előrébb haladtam a korrallal, annál kevésbé értek sértő megjegyzések. A középiskolában és az egyetemen már sosem ért a személyemet konkrétan célzó atrocitás. A gyermekkori sérelmek mindazonáltal eléggé erős – noha nem kezelhetetlen vagy feloldhatatlan – érzékenységet alakítottak ki bennem a másságomat illetően. (F 30 Bp.)

Az általános iskolában az osztálytársaim a heteroszexuális átlagtól eltérő (feminin) gesztusaim miatt élcelődésekknek, rosszindulatú pletykáknak voltak kitéve. (F 20 község)

Nem saját akaratomból, de másságomnak vannak jelei, hanghordozásban, mozgásban, gesztikulációban. Ezeket „rótták fel nekem” általános és középiskolában és a munkahelyemen is. Ezeket nem tudok és nem is akarok változtatni. (F 24 nagyváros)

Ez a jelenség, különösen a kamasz kortárs csoporton belül, összefüggésbe hozható a nemi szerepek merev elkülönülését előíró viselkedési szabályok érvényesítésével, ahol a válaszdók tapasztalatai szerint könnyen a homoszexualitás gyanújába keveredhetett az, aki az elvárt nemi szerepeket nem megfelelő módon teljesítette. Több kutató is felhívta már a figyelmet a nemiszerep-elvárásokhoz való alkalmazkodás hiányaiból, illetve a környezet által atipikusként értékelt nemi viselkedésből adódó veszélyekre, melyek az LGBT fiatalok rendszeres zaklatásához és áldozattá válásához, sőt, szélsőséges esetekben öngyilkosságához is vezethetnek (Remafedi et al., 1991, D’Augelli et al. 2002). A nemiszerep-elvárásokhoz „nem megfelelően” alkalmazkodó viselkedés különböző súlyosságú szankciói nemcsak az LGBT fiatalokat érinthetik, hanem tulajdonképpen bárkit, akin a nemi atipikusság jeleit vélik felfedezni. Korábbi kutatások szerint a homofób indíttatású iskolai zaklatás a heteroszexuális gyerekekre is veszélyes lehet, amennyiben „nem eléggé heteroszexuális-ként” észlelik, azonosítják, és „büntetik” őket (McLean – O’Connor 2003; D’Augelli 2003).

Ezek a gyakorlatok jól illusztrálják a „heteroszexuális mátrix” (Butler 1990) működését, mely ok-okozati kapcsolatot tételez egy ember biológiai neme, kulturálisan konstruált nemi szerepei és – e két „alpdimenzió” kifejeződéseiként vagy hatásaiként értelmezett – szexuális vágyai, illetve szexuális magatartása között. Így a társaikat „nem megfelelő mértékű” nőiességük vagy férfiasságuk miatt zaklatók motivációja magyarázható azzal, hogy sikeresen internalizálták a heteroszexuális mátrix alapképletét. Ez alapján egyrészt elmondható, hogy az ilyen indíttatású zaklatás és bántalmazás sokkal inkább a zaklatók nemi szocializációs normáitól függ, mint a zaklatottak jellemzőitől, vagyis ebben az összefüggésben az áldozattá válás esélyei tulajdonképpen teljesen függetleníthetők a szexuális vagy a nemi identitás kérdéseitől. Másrészt ebben az összefüggésben érthetőbbé válhat, hogy a szocializáció iskolai színterein miért érheti több támadás a fiatal fiúkat és férfiakat, akik nem tudnak, vagy nem kívánnak élni a férfiasságot és a heteroszexualitást egyaránt privilegizáló „heteropatriarchális” (Kitzinger – Perkins 1993) normarendszer által kínált kiváltságokkal.

Az iskolai bántalmazások áldozatai közé sorolhatók azok is – diákok és tanárok egyaránt –, akik ugyan nem szenvedtek közvetlenül a személyüket érintő szóbeli vagy fizikai bántalmazásoktól, de rendszeresen szembesültek az iskolában uralkodó homofóbia kifejeződéseivel.

Általános és középiskolában az osztálytársak szidták a „buzikat”. (F 20 Bp.)

Már az általános iskolában is a folyosón rajtam nevettek, hogy „itt jön a kis buzi”, pedig nem gondolom, hogy okot adtam volna efféle jelzőkre. A középiskolában is hasonló volt a helyzet. (F 20 város)

Tanítványaim több esetben tettek homofób megjegyzéseket, nem tudván, hogy személyesen érintett vagyok a témában. (N 36 Bp.)

Míg a legtöbben diáktársaik zaklatásaitól szenvedtek, a válaszadók közel fele tanáraik megnyilvánulásait kifogásolta, akik leggyakrabban aktívan homofób szerepben tűntek fel az érintettek beszámolóiban. Ez arra is ráirányítja a figyelmet, hogy a tanárok többsége teljesen felkészületlen arra, hogyan tárgyalja az LMBT kérdéseket, amiben szerepet játszhatnak saját előítéleteik, tájékoztatatlanságuk és a tanárképzés hiányosságai éppúgy, mint az erkölcsi vagy vallásos meggyőződésükből fakadó zavartottság, hogy miként is kellene ezeket a kérdéseket megfelelően kezelni (Roffmann 2000).

Középiskolás koromban a kollégiumi felügyelő pedagógusom egyszer tartott egy előadást a szexuális életről. Ebben az előadásban külön kitért a meleg szexuális életére. Még ma felnőtt fejjel is elítélem azt az előadásmódot, amit akkor hallottam. Volt benne finomkodó és ocsmánykodó rész is. (F 26 nagyváros)

A magyartanárom kifejtette véleményét a homoszexualitásról, ami nem más volt, hogy a meleg emberek betegek, és hogy ő nem fogna kezét egy meleggel sem. (F 18 város)

A diploma megszerzése után kiegészítő képzésre jelentkeztem, közgazdász szakokleveles jogász képzésre. A professzor úr már az első órán kifejtette a

homoszexuálisokkal kapcsolatos előítéleteit, egyébként szerintem a tantárgyhoz egyáltalán nem tartozóan. Többek között külön faluba költöztette volna őket, ennek hiányában mindenféle homoszexualitással kapcsolatos cikket, hírt törölt volna, a homoszexuálisokat pedig a „négyfalközött nem érdekelmit csinál” módon zárta volna a lakásba, legalábbis, ami a párkapcsolatukat illeti. A tantárgyat a professzor úr által írt könyvből tanultuk, mely könyvből megtudhattuk, hogy a homoszexualitás egyik fő oka, hogy a nagy amerikai hatalmak DIREKT terjesztik, hogy ezáltal kevesebb gyermek szülessen, és így, ha jól emlékszem, Európa feletti hatalmukat terjesszék ki. Ráadásul a könyvből megtudhattuk azt is, hogy a homoszexualitás betegség, ami hál istennek kiválóan gyógyítható, csak, amint azt az órán megtudtuk, a homoszexuálisok nem hajlandók orvoshoz menni. A további órák kimeneteléről nincs tudomásom, mert abbahagytam az iskolát. (N 32 nagyváros)

Az egészségügyi főiskola pszichológia előadásán az előadó pszichológus tanár (aki praktizál is) a homoszexualitást nem normális, természetellenes dolognak állította be – példákkal is illusztrálva: öngyilkosok lesznek stb. (F 36 község)

Egy tanár az egyetemen rendszeresen homofób viccekkel szórakoztatta a diákokat, és többször ki is fejtette negatív véleményét a melegekről, természetesen a mindenki által ismert tipikus előítéleteket szajkózva, amelyeknek semmilyen alapjuk nincs (pl. ha meleget lát a fia, akkor ő is az lesz, illetve a meleg pedofilok). ... Mellesleg férfi volt, kifejezetten választékosan öltözött, manikűröshöz járt, alapozót használt... Én nem zárom ki, hogy látens homoszexuális volt, amit katonai jellegű beosztása miatt el kellett fojtania. Közvetlenül egyébként nem érintett a dolog, mivel a tanárban fel sem merült, hogy lehetnek meleg is az óráján, bár utólag sajnálom, hogy nem álltam fel és hagytam ott – de hát le kellett diplomáznom... (F 26 Bp.)

Az LGBT-emberekkel kapcsolatos témák tananyagbeli hiányával kapcsolatban korábbi kutatások arra hívták fel a figyelmet, hogy a különböző etnikai csoportok társadalmi megjelenítési igényéhez hasonlóan szükséges lenne az LGBT emberek létezésének megjelenítése a tananyagban. Ezáltal ugyanis a diákok nyitottabbá válhatnának a különféle – valóban létező, ám társadalmilag kevésbé ismert vagy elismert – család- és életformák elfogadására. Továbbá a saját élettapasztalatokra való ráismerés lehetősége a tananyagban mind az LGBT fiatalok, mind az LGBT szülők gyermekei számára társadalmi létezésük megerősítését jelenthetné (McLean – O'Connor 2003).

Meggyőződésem, hogy az indulatoknak és előítéleteknek a tudatlanság meg a tájékozatlanság az oka. A tankönyvek nem tesznek rólunk említést, pedig igazából minden itt kezdődik. (F 28 Bp.)

A tananyagban például az zavart, hogy a Holokauszt tárgyalása közben nem volt szó a meleg koncentrációs táborokba zárásáról. Ezt szerintem igenis bele kellene írni minden történelemkönyvbe. (F 20 Bp.)

Az iskolai oktatásba szerintem igenis be kellene venni a bi-, homo- és transzszexualitást is, és felvilágosítani mindenkit arról, hogy a tévhitek nem igazak. Persze ez addig nem működik, amíg a tanárok buzikról szóló, megállító viccekkel próbálják saját népszerűségüket növelni tanórák keretein belül is, viszont valahol szerintem el kell kezdeni... (F 18 nagyváros)

Véleményem szerint egy gyerek 10 éves kora körül érkezik el oda, melyik nem is érdekli valójában. Amikor igazán elgondolkozik ezen a kérdésen. Addig inkább a környezetében látottakra kíván hasonlítani... S ez idő tájt kéne

egy felvilágosítást tartani. De nemcsak a megszokott szexuális felvilágosító órákat, hanem a másságra kitekintő, tapintatosan rávezető előadásokat tartani. (De nem külön venni, külön részként elmagyarázni, hanem mint természetesen egynek véve a hetero életvitellel. Ehhez természetesen szakképzett gyermekpszichológusra, tanácsadóra, részletes tantervre lenne szükség). És nem egyszeri alkalomként, hanem folyamatosan, szépen. Akkor az új nemzedéket talán toleránsabbá lehetne képezni (bár szerintem ez a kifejezés nem a legmegfelelőbb, mert inkább a másik elfogadásának kényszerét fejezi ki)... sőt, tudat alatti egyenlőnek elfogadó tulajdonságot kiképezni. Viszont ehhez szülői hozzájárulásra is szükség van: ha a gyermek otthon a megkülönböztetést hallja, nem lehet sikeres ez a tanítás. (F 20 város)

Ha az iskolában (lehetőleg minél fiatalabb korban) felvilágosítást tartának arról, hogy mi is az a homoszexualitás, és hogyan kéne viszonyulni mindehhez. Ez azért is hasznos lenne, mivel így azok a fiatal melegek is informálódnának ezekről, akik egyébként letagadnák magukat, és szégyellnék, hogy azok, amik. Ezáltal sikerülne olyan felnőtteket nevelni, akik egy sokkal elfogadóbb és toleránsabb társadalmat építhetnének. (F 19 község)

Többen sérelmezték, hogy amikor az LGBT témák egyáltalán megjelennek az iskolában, akkor szinte kizárólag negatív kontextusokban, például betegségként, bűnként vagy természetellenes létformaként kerülnek szóba.

Felvilágosító, illetve könyvtári anyagok terén tökéletesen kikerült téma volt. ... a „szakkönyvekben” is csak mint betegség-elfajzás jelent meg, alapvető ellenszenv folytonos hangoztatása, ... folyamatos mentális nyomás- és szorongáskeltő környezet. Ilyen körülmények közt teljes öntudatos emberré fejlődni nehéz – erős akarat kérdése (F 29 város)

Diákként a középiskolában sokkal nagyobb segítségre lett volna szükségem, hogy ne bűnként, elnyomandó dologként gondoljak a melegségre. Az, hogy erről nem, vagy csak negatívan volt szó (1992-ben érettségiztem, egyházi iskolában), nagyban hozzájárult ahhoz, hogy ne tudjam kezelni a melegségem, és hogy elmeneküljek előle egy végső soron nem nekem való szerzetesi életformába. Ez a fiatalkori, középiskolai segítség ma is hiányzik sokaknak szerintem. (F 34 Bp.)

A középiskolában, a 9. osztály első félévében szerepel az irodalmi tananyagban Szapphó, aki lányokhoz írt szerelmes verseket. Ennek kapcsán a tankönyv (Mohácsy Károly: IRODALOM I.) zárójelben megjegyzi, hogy: „Az egyneműek közötti szerelmet a görögök természetesnek találták – nem szabad ezt mai erkölcsi elveink szerint megítélni.” Azt nem írta, hogy mik ezek az erkölcsi elvek, és kik vallják ezeket magukénak. Manapság is vannak, akik természetesnek találják az egyneműek közti szerelmet, őket a többség elítéli. Ezek a mai erkölcsi elveink? Az oktatás egyik feladata a fiatalok jellemének formálása, harmonikus fejlődésük segítése. A tanároknak példát kellene mutatniuk, ebbe beletartozik a tolerancia is. (N 21 nagyváros)

Az LGBT témák iskolai elhallgatása és hiánya a társadalmi megkülönböztetés egyik formájaként, az LGBT emberek társadalmi láthatatlanságának fenntartásában fontos szerepet játszó, intézményes szintű eszközként is értelmezhető.

Osztályfőnöki órán soha nem beszéltünk ilyesmiről, csak etika órán, a 12. osztályban. Az idős tanárnő egyenesen szégyenletes, beteg, bűnös dolognak

ESÉLYEGYENLŐSÉG

tartotta a homoszexualitást. Volt az egyik osztályban pár diák, aki vitába szállt vele, eléggé elmérgesedett a helyzet. Emiatt ők lettek a „lázdók”, akik nem ismerik a tiszteletet. (Az iskola a megye egyik legnagyobb iskolája: több mint 1000 diák jár oda. Biztosan van köztük meleg is, lehetnek annyian is, mint egy egész osztály, de a tanárok és a diákok többségének meg sem fordult a fejében, hogy talán az osztály egyik tagja meleg, leszbikus vagy biszexuális...) – A fizika órán a középkorú férfi tanárunk felolvasta egy feladat szövegét, amiben két fiú szerepelt. A tanár megjegyezte, hogy igazán lehetett volna az egyikük lány, még itt is a „buzikat” nyomatják. Erre a többség jót nevetett, jópofának találják általában az ilyen poénokat. Szóval ebben az intézményben senkinek nem volt tanácsos felvállalnia a másságát. (N 21 nagyváros)

Az Egyetemi Hallgatói Képviselő (az egyetemi meleg kör bejegyzési kérelmére adott hivatalos, írásos válaszban) nem ismeri el a kört egyetemi öntevékeny körnek, arra hivatkozva, hogy a melegség nem tevékenység, miközben az egyetemen van pl. katolikus kör, ezek szerint katolikusnak lenni tevékenység? (F 27 Bp.)

A társadalmi diskurzusban kirekesztett (s nem belefoglaló) pozícióban vagyunk: csöndre ítélve rengeteg téren. Mintha csak a heteroszexuális szerelem, érzelem, kapcsolat, család, szexualitás létezne. Különösen érzékeny vagyok – pedagógusként – a heteronormativitás pedagógiai dimenzióira: tantervek, iskolai élet, közoktatási törvény, tankönyvek, szexuális felvilágosító füzetek, órák, foglalkozások teljes csöndjére (hallgatásra ítéltetés) LGBT témában. Ezen a téren még nagyon hosszú az út. (F 34 Bp.)

2.3.5. MÉDIA

Válaszdóink az LGBT-embereket érő diszkrimináció általunk felkínált szinterei közül a médiában érzékelték leginkább (59 százalékos arányban) a társadalmi kirekesztés megnyilvánulásait. A viszonylagos láthatatlansággal és lealacsonyító sztereotipizáltsággal jellemezhető mediasorsban szintén osztozó többi kisebbségi csoporthoz hasonlóan (Gross 2002) az LGBT-emberek többségét is zavarták a szenzációhajhász, bizarr média-reprezentációk, melyek tovább erősíthették a feléjük irányuló előítéleteket.

A médiában sokszor torz kép jelenik meg az LGBT emberekről, s léptenyomon megtapasztalhatom, hogy nálunk még lehet, hogy elfogadott, sőt bizonyos közegekben majdhogynem a sztenderd buzizni, becsmérőleg szólni az LGBT emberekről. (F 34)

A médiában számos esetben sztereotip módon mutatják be a meleget és a melegközösség eseményeit, például a felvonulást vagy az engem személyesen is érintő Melegség és Megismerés programot. (N 36 Bp.)

Szélsőséges, inkorrekt ábrázolás, ami jellemzően sarkítva mutatja be a közösséget: jellemzőnek tüntetve fel szélsőséges megnyilvánulásokat. (F 28 Bp.)

Talán ha a média kicsit más szemszögekből is mutatna dolgokat, akkor az segítené. Mert egy laikus hetero ember mit lát a tv-ben?! Transzvesztitákat rózsaszínű boákkal a nyakukban és hasonlókat, ami egy olyan embernek, aki nem mozog ilyen körökben, teljesen megbotránkoztató és morbid. És jogosan valahol. Arra kéne rávilágítani, hogy mi, meleg és leszbikusok ugyanolyan dolgozó, normális emberek vagyunk, mint ők. (F 21 nagyváros)

Ebben az összefüggésben egyik válaszadónk éppen a melegfelvonu-

lást szervező aktivisták felelősségére hívta fel a figyelmet, akiknek feladatuk lenne egy kifelé vállalható kép kialakítása, és annak biztosítása valamilyen módon, hogy a résztvevők ne szolgáltatassanak a többségi társadalmat provokáló alapanyagot az LMBT-emberek vélhető többsége számára sem kívánatos médiareprezentációkhoz.

Ma már nincs akkora szakadék heterók és melegek között, mint korábban; sokaknak csak a felvonulás a szálka a szemében, és nem csak a heterók között. Nem a médiát kell okolni, mert azon nemigen tudunk változtatni, hanem számolnunk kell vele, hogy ebből ez fog átmenni, abból meg amaz. A többség félelmét úgy lehetne leszerelni, ha látnák, hogy amíg mi kapunk valamit, addig tőlük senki nem vesz el semmit, önekik nem lesz rosszabb az életük – és erre a gúnyolódás nem a legjobb eszköz, mert azt a félelmüket erősíti meg, hogy a mi örömünk csak az ő kárukra képzelhető el. Ha nem szűrjük ki a provokációt, összefogni sem tudunk, célokat sem tűzhetünk ki, önmagunkat sem képviselhetjük, és az egyéni kedvtelések, ambíciók fogják meghatározni az egész közösség megítélését, jövőjét. (F 29 Bp.)

Ezenkívül figyelembe kell venni a médián keresztül közvetített megkülönböztetést is, ami magában foglalja a politika, a vallás, a különféle civil szervezetek és más területek képviselőinek nyilvános megszólalásait, és módot adhat az esetenként szélsőséges vélemények terjesztésére. Ide kapcsolhatók a politikai szervezetek (és a politikusok) felől válaszadóink 54 százaléka által érzékelt diszkriminációs megnyilvánulások, melyek jó része vélhetően médiareprezentációkon keresztül hatott.

Emellett fontos utalni a mindennapi közbeszédben tetten érhető homofóbiára: az LMBT-embereket sértő, ám sokak számára talán nem is igazán érzékelhető heteronormatív fordulatokra, melyek az „élet természetes velejárójaként” köszönnek vissza a különböző kulturális és médiareprezentációkból éppúgy, mint az otthoni vagy munkahelyi magánbeszélgetésekben.

Ugyancsak a diszkrimináció műfajához sorolom a társasági „szalonbuzizást”: vicceket, viccelődéseket, a „buzi” vagy „köcsög” szónak a „seggfej” értelemben való használatát – amire még akkor is nehéz mit mondani, ha történetesen olyanok között vagyok, akik tudják rólam, hogy meleg vagyok. (F 37 Bp.)

Direkt módon sosem ért atrocitás, de kevés olyan hely van, ahol ne találkoztam volna – többnyire ártatlan – „buzizással”. (F 31 Bp.)

Előítélet nagyon sok ért. Magam is homofób és előítéletes voltam, mert a környezetemben ilyen véleményeket, megnyilatkozásokat hallottam. Rengegten összekötötték a nőies viselkedéssel a homoszexualitást. Hasonló vélekedés a pedofília és melegség összemosása, amit tapasztaltam, és tapasztalok most is. Amíg nem mondtam el, hogy meleg vagyok, addig nyilván közvetlen megszégyenítést nem tapasztalhattam meg, de számos áttételes „támadást” igen: buzizást, nagyon durva kirohanásokat egészen a „buzikat mind le kéne löni” megnyilvánulásig. Iskolában társaktól, ismerősektől egyházi körökben... (F 34 Bp)

ESÉLYEGYENLŐSÉG

2.3.6. MUNKAHELY

Legalább minden harmadik válaszadónk (36%) megtapasztalta a munkahelyi diszkriminációt, amikor az érintett munkavállalót LMBT-mivolta miatt bocsátották el, zaklatták – esetleg eleve fel sem vették. A beszámolók szerint a legtöbb munkahelyet heteronormatív légkör jellemez, ahol magától értetődő módon mindenkit heteroszexuálisként kezelnek. Az LMBT munkavállalók munkahelyi komfortérzetet csökkentheti a munkatársak, a főnökök vagy a megrendelők felől érkező homofóbia, ami miatt sokan inkább a rejtőzködést választják.

A társadalmi elfogadás és megbecsülés elég jól jönne. Nem szeretném, ha gond lenne ebből, ha egyszer munkahelyet kell váltanom. Másrészt jó lenne, ha az elfogadás nem abban nyilvánulna meg, hogy nem dobálnak meg kővel, hanem abban, hogy például a munkahelyemen én is kirakhassam a kedvesem fényképét. Hogy azon a számítógépen, amit a kolleganómmal használunk, ne csak az ő esküvői fényképei legyenek képernyőkímélőként beállítva, hanem én is odatehessem az enyémet. Szeretném, ha ez ugyanúgy normálisnak számítana! Én is ugyanazt érzem, mint a heterók, csak én más iránt. Örülnék, ha ezt végre el tudnák fogadni az emberek. (N 25 Bp.)

A kollégáim általában felvilágosulatlanok MLBT témában, sok tévedésben hisznek, gyakran pejoratív jelzőket fűznek a melegekhez, ha ilyen téma előkerül. – Nem tudják, hogy én is az vagyok. (F 27 Bp.)

Meggyőződésem, hogy a melegségem miatt történt, csak azt ők sem vállalták fel, hogy ezért rúgnak ki. Nagyon szégyelltem a dolgot, és annak ellenére, hogy én tudtam, hogy miért rúgtak ki, örültem is, hogy nem neveztek nevén a dolgot, mert az akkor rosszabb lett volna, ha kiderül a család és az ismerősök számára is. ...Neki is, nekem is gyerekeink voltak, családban élünk, és akkor még nagyon rejtőzködni kellett. ...Azóta szabadúszó vagyok, és nincsen munkahelyem, idestova 19 éve. (N 57 város)

A munkahelyemen: kiközösítés, megkülönböztetés, megalázás. A szomorú a dologban, hogy szociálisan hátrányos helyzetű emberekkel foglalkoztunk, és zero tolerancia jellemezte a kollégák 90 százalékát. Addig inzultáltak, míg jobbnak láttam otthagyni a munkahelyemet, miután kiderült, hogy leszbikus vagyok. (N 37 város)

Az [egyik] legnagyobb probléma, az enyém is, az egzisztenciális félelem. Ha felvállalom a melegségem, lehet, hogy nem fogok egy bizonyos helyen több megbízást kapni, vagy csak kevesebbet, esetleg kevesebb pénzért, mert az, hogy leszbikus vagyok, nem kívánatos, erőteljesen ronthatja a cég reputációját. Ez nem paranoia, mert nem a megbízóm estleges előítéletességéről van szó, hanem a közvéleményről, amit tényként kezelhetünk. A cég nem valószínű, hogy kockára teszi saját nyereségességét miattam. (N 38 Bp.)

2.3.7. EGÉSZSÉGÜGY

Az egészségügyben a válaszadók több mint negyede (28%-a) tapasztalt megkülönböztetést. Ide sorolhatók a véradással és a melegek HIV-tesztelésével kapcsolatos, nyílt diszkrimináció esetei:

Egy évvel ezelőtt hosszas vita eredményeképp sikerült csak vért adnom, miután meggyőztem a nővért, hogy stabil párkapcsolatban élek (akkori barátnőmmel), és nem vagyok veszélyeztetettebb AIDS és egyéb szempontról, mint bármelyik hetero. (N 25 Bp.)

Ami az egészségügyet illeti: prima 0Rh+ vérem van, jól bírom is, ha vért vesznek tőlem – de vagy nem adhatok vért, vagy hazudnom kéne önmagamról. (F 37 Bp.)

Véradásnál ki kell tölteni egy olyan adatlapot, amelyen az egészségi állapotról vonatkozó kérdések között szerepel: volt-e az elmúlt 1 évben homoszexuális kapcsolata? Ha valaki erre a kérdésre igennel válaszol, kizárják a véradásból. Nem azt kérdezik: volt-e kockázatos szexuális kapcsolata? El lehet képzelni, mit jelent egy ilyen kérdőív kitöltése mondjuk egy nagy létszámú munkahelyen. Ezen felül az anonim kérdőívet a véradót azonosító lap (amelyen a neve, lakcíme, vérképe stb. szerepel) másik oldalára másolják – vélhetően papírtakarékosság miatt. (F 38 Bp.)

Műtét előtt az orvos HIV-tesztet csináltatott, mert látta, hogy meleg vagyok. (F 24 Bp.)

Pár évvel ezelőtt egy kalandom után el kellett mennem a bőr- és nemi-beteg-gondozóba, ahol mindenáron tudni akarták, hogy pasival vagy csajjal voltam-e. Ezek után leszűrtek HIV-re is, pedig a TASZ állásfoglalása szerint nem lett volna kötelező. (F 27 Bp.)

Emellett az egészségügyben elszenvedett diszkrimináció gyakran az egészségügyi dolgozók, elsősorban az orvosok (és orvosi testületek) előítéletességéhez, tájékozatlanságához kötődött.

Az urológián az orvos több alkalommal is inkább arról tartott kiselőadást, hogy milyen szörnyű, hogy egy ilyen fiatal lány, mint én, azt hiszem magamról, hogy leszbikus vagyok. Biztos valaki megrontott és orvosi segítséget kellene kérnem. Miközben a valós problémámat nem oldotta meg a doktor úr, amihez valóban kértem orvosi segítséget. (N 25 Bp.)

Rosszullét után egynapos-egyéjszakás sürgősségi ellátásnál a kórházi zárójelentésben „erősen feminin” betegnek nyilvánított a kezelést végző orvos – kórházi vizsgálatot ellenben nem végeztetett... Így csak a kórház utáni SZTK-s vizsgálatoknál derült ki, hogy mi a bajom, amit azonnal meg kellett volna műteni. (F 51 Bp.)

A magyar egészségügyben HIV, AIDS és a szexuális úton terjedő betegségek vonalán igen nagy mind a házi-, mind a szakorvosi szintek tudatlansága, felkészületlensége és konzervatív előítéletessége! Szakorvosi szinten gyakran hallani leminősítő, kioktató orvosi viselkedésről meleg férfipáciens vizsgálatokor, illetve kezelésekor még a fővárosban is! (F 40 Bp.)

A meleg férfiakkal kapcsolatos hátrányos megkülönböztetéssel leginkább háziorvosi gyakorlatban találkoztam, ahol a betegekről való beszélgetésben a résztvevő orvosok nyíltan elítélték és betegeket bélyegezték ezeket az embereket. Ezen orvosok részéről a nem közvetlen hátrányos megkülönböztetésre is láttam példát. (F 27 város)

Egyik ismerősöm, aki az OMSZ-nál dolgozik, egy öngyilkossági kísérletet elkövetett transznemű lányt konkrétan biztatott, hogy folytassa, illetve nem volt hajlandó csak a személyi igazolványában szereplő néven szólítani. De mondjuk ő a cigányok életmentésén se sokat fáradozik... (F 26 nagyváros)

Amit a Magyar Orvosi Kamara művel, azt a náci Németországban 1936-tól F14F néven ismerték: ez volt az elmebetegek, skizofrének, homoszexuálisok elpusztítására irányuló program. A honlapjukon nem határolódnak el a saját tagjaik homofób és náci megnyilvánulásaitól, sőt az elnökük kifejezetten megértően magyarázgatja a megmagyarázhatatlant: itt arról van szó, hogy a homoszexualitás pszichiátriai betegség, amit meg kell gyógyítani – és ezt kezdte az elnök magyarázni ahelyett, hogy elutasította volna. (F 31 Bp.)

2.3.8. VALLÁSI KÖZÖSSÉG

A vallási közösségben (a válaszadók 28 százaléka által) megtapasztalt megkülönböztetés érzékelése a vallásosság mértékével mutatott szorosabb összefüggést: leginkább az önmagukat inkább nem vallásosként meghatározó válaszadók számoltak be ilyen megkülönböztetésről (őket követték a vallásos válaszadók, majd a „vallásilag semlegesek”).²¹ E téren a kevésbé vallásosak nagyobb mértékű érintettsége egyrészt utalhat a vallásukat elhagyók vagy nem gyakorlók kiábrándultságára:

A keresztény kisközösségemből annak idején kizártak a melegségem miatt. (F 37 Bp.)

A vallási közösségbe (ortodox zsidó) nem járhatok, meg beleszólnának a magánéletembe. Ott ezt titkolni kellene, ezért nem járok. (F 27 Bp.)

Másrészt összefüggésbe hozható az intézményes egyházak részéről többek által érzékelt homofóbiával.

A „keresztények” hozzáállását a dologhoz, azt hiszem, nem kell magyarázni. (F 24 Bp.)

A magyar keresztény egyházak – főként a magyar katolikus egyház – általában nem hajlandók érdemi párbeszédre, kommunikációra a homoszexualitást korszerűbben értékelő álláspont, gesztus megtételére – csak ki nyilatkoztatásszerű, egyoldalú jelzésekre. A civil társadalom egyeztető fórumain például sohasem jelentek meg. HIV-AIDS, óvszerhasználat-kérdésekben álláspontjuk igen maradi, ebben karitatív tevékenységet soha nem végeznek. Képviselőik olykor finoman megfogalmazott, de tiltó, kritizáló és ellenséges nyilatkozatokat tesznek a médiában a melegség, és szabad létformái ellen. Teszik ezt a szószékről is, olykor konkrét történésekre vonatkoztatva. Televíziós műsorukban is előfordult ilyesmi... (F 40 Bp.)

Míg az aktív hívők közül akadt olyan, aki vallásos környezetében is el tudta fogadtatni magát.

Tudni kell, hogy az ismeretségi körömnek legalább a fele konzervatív hátterű, keresztény neveltetésű, egyháztág. Ők is jól fogadták [az előbújásomat], és senkivel sem romlott meg a kapcsolatomban. Volt, aki nyelt egy nagyot, s egy-két hétig azért tudom, hogy rágódott a dolgon, de aztán nem volt gond. (F 30 Bp.)

2.3.9. A JOGRENDSZER ÉS A „PÁROS LÉT” PROBLÉMÁI

A jogrendszerben (a válaszadók 47 százaléka által) érzékelt diszkrimináció fő okaként a házasság és a közös örökbefogadás jogának megtagadása

21 A vallásosság változót 10 fokú – felekezettől független – vallásossági skála alapján hoztuk létre (ahol 0=egyáltalán nem vallásos, 10=nagyon vallásos): a 0–2 értékekből képeztük a *nem vallásos*, a 3–4-ből az *inkább nem vallásos*, az 5-ből a *semleges*, a 6–7-ből az *inkább vallásos* és a 8–10-ből a *vallásos* kategóriákat. Az LMBT mintában a vallásosság mértéke (három kategóriába összevonva) a következő volt: 57 százalék (inkább) nem vallásos, 15 százalék semleges, 28 százalék (inkább) vallásos; míg az ESS-06-os mintában: 48 százalék (inkább) nem vallásos, 18 százalék semleges, 33 százalék (inkább) vallásos. Ugyanakkor a magyar reprezentatív mintához képest az LMBT mintában feleannyian (31 százalék) tekintették magát valamilyen valláshoz vagy felekezethez tartozónak.

jelent meg. Emellett problémaként utaltak a – jogi keretek és elismerés híján az érintettek számára nehezen megvalósítható intézményesített párkapcsolatok és gyermekvállalás hiányával is összefüggő – magányos élet nehézségeire, a mesterséges megtermékenyítés hiányára, valamint a gyűlöletbeszéd és a gyűlölet-bűncselekmény szabályozatlanságára.

Vannak a melegeknek olyan jogaik (házasság, öröklés, örökbefogadás), mint a heteróknak? Ez megkülönböztetés, nem? (F 18 nagyváros)

Megkülönböztetést [érzek-e]? Vicceltek? Másodrangú állampolgár vagyok. (N 33 Bp.)

Mostanában – amikor már sokat beszélnek a melegházasságról és az örökbefogadásról – mindig elcsodálkozom, hogy teljesen kimaradt az a szempont, hogy ÉN gyerek nélkül vagyok kénytelen végigcsinálni az életemet. ... És a párkapcsolatnál sem kap hangsúlyt, hogy sokaknak milyen rossz egyedül élni! (N 55 Bp.)

Természetesen jogilag is hátrányosan megkülönböztetettnek gondolom magam (és egy ilyen csoporthoz tartozónak). Én például szeretnék gyermeket, de látom, hogy ez nagy nehézségekbe ütközik a magyar jogrendszerben. Ha társra találok, én hosszú távon házasodni is szeretnék... (F 34 Bp.)

Házasság, örökbefogadás, mesterséges megtermékenyítés hiánya; nincs hatékony fellépés a gyűlöletbeszéd és a gyűlölet-bűncselekmények ellen. (F 28 Bp.)

A közös örökbefogadás lehetővé tétele kapcsán külön figyelmet kapott, hogy jelenleg is vannak meleg és leszbikus párok által nevelt gyermekek, így legalább e gyermekek jogainak védelmét kellene megteremteni azáltal, hogy az egyik partner biológiai gyermekét az – őt amúgy is nevelő – másik élettárs örökbe fogadhassa.

Azért az feltűnően ritkán vagy egyáltalán nem kerül szóba az örökbefogadás melletti érvként, hogy rengeteg leszbikus nőnek (és a meleg férfiak között is akadnak ilyenek) volt vagy van természetes úton született gyereke, akár Magyarországon is, és bár ez is sok hazugságot kíván az embertől, de mégis azt bizonyítja, hogy semmi káros nincs abban, ha homoszexuálisok nevelnek gyereket. ... Tudom, hogy ezzel éppen a „gyerekek” védelmében nem érvelnek, mert senki sem akarja a tulajdon gyerekével, gyerekeivel vállalni a nyilvánosságot... (N 67 Bp.)

A házasság, a házassággal azonos és nem azonos jogokat biztosító, bejegyzett élettársi viszony, valamint a közös örökbefogadás LMBT mintabeli támogatottságára vonatkozó eredményeket a VIII. táblázatban foglaltuk össze. Az LMBT mintán belül a házasságot a női válaszadók jellemzően nagyobb mértékben támogatták, mint a férfiak. A házassággal egyenlő jogokat biztosító regisztrált partnerkapcsolatot leginkább a 25-40 éves korosztály támogatta – valamint az LMBT-háztartások összetétele szerint az azonos nemű élettárssal és a szülővel élők. Itt fontos arra utalni, hogy a válaszadók negyede most is azonos nemű élettárssal él (ez az arány a 30-39 éves korosztályban, nagyvárosi környezetben elérhette a 40 százalékot is). Az azonos nemű párok általi közös örökbefogadást a nők nagyobb mértékben támogatták (mint a férfiak), (a vidékiekhez képest) a budapestiek és a felsőfokú végzettségűek (inkább, mint a közép-

ESÉLYEGYENLŐSÉG

fokú vagy annál alacsonyabb végzettségűek) – az LMBT-háztartások összetétele szerint pedig az azonos nemű élettárssal és az egyedül élők.

3. ábra *Az azonos nemű párok házasságának, regisztrált partnerkapcsolatának és közös örökbefogadásának támogatottsága az LMBT válaszadók körében*

Az önkormányzati intézményekben (ahol válaszadóink 10 százaléka szerzett valamilyen diszkriminációs tapasztalatot) és a közszolgáltatók felől érzékelt megkülönböztető gyakorlatokra két példát idézhetünk, melyek az élettársi kapcsolatok rendezetlenségéből, illetve a mindennapi életbeli „el nem gondolhatóságából” adódó problémákra is rávilágítanak.

A párommal szeretnénk bejelenteni az élettársi kapcsolatunkat, de csak falakba ütközünk. Mivel mi ebben a kerületben élünk immár 4 éve, úgy gondoltuk, hogy megpróbálunk élni azzal a kicsi jogunkkal, ami van. Ezért én bementem a kerületi polgármesteri hivatalba érdeklődni, információt kérni, hogy történik az ilyen. Amikor elmondtam, hogy egy homoszexuális vagyok, nagyon barátságtalan lett az illető, aki ezzel foglalkozik, és bár burkoltan, de tudomásomra hozta, nem sok az esélyünk, arra hogy hatósági igazolást kapjunk, hogy mi valóban élettársak vagyunk. ...Azt is mondta az előadó, hogy indokolnunk kell, miért akarunk igazolást, mire én azt válaszoltam, szeretnénk közös otthont teremteni... (F 35 Bp.)

Élettársi kapcsolatban éltem egy hölgygel és számlainformációval kapcsolatban telefonáltam az [ügyfélszolgálatra], ahol egy férfi közölte, hogy XY hölgy élettársának egy urat tudna elképzelni. ...[és] tulajdonképpen nem volt hajlandó információt adni, de ha az elején azt mondtam volna, hogy én vagyok XY, akkor nem lett volna gond. Tehát nem éri meg őszintének lenni... Ki kíváncsi a homofób véleményükre?! (N 25 Bp.)

A páros lét láthatóságával – azaz: azonos nemű pár együttes megje-

lenésével és párként való viselkedésével – függött össze a legtöbb olyan történet is, ami kereskedelmi és vendéglátó-ipari egységekben (válaszadóink 27 százaléka által) megtapasztalt negatív élményekről számolt be.

Egy étteremben a barátnőm megsimogatta a karomat, és lazán lebuзított a felszolgáló. (N 40 Bp.)

Ismerősöm egy nem meleg étteremben tartotta születésnapját. Amikor a pincérek számára kiderült, hogy a társaság jelentős része meleg (abból például, hogy aki a párjával volt, az nem félt ezt érintéssel vagy csókkal kimutatni – semmi extrém), megkértek minket, hogy fogjuk vissza magunkat, mert ez nem zártkörű hely. Erre felháborodtunk és elhagytuk a helyet. Többszöri kérésre sem kaptunk panaszkönyvet. (F 27 Község)

2.3.10. NYILVÁNOS TÉRHASZNÁLAT

Az LMBT-emberek nyilvános térhasználatának korlátozottságát válaszadóink számos mindennapi – utcai, tömegközlekedésbeli – példával illusztrálták.

Az utcán már néhányszor lebuзítottak bennünket, pedig nem viselkedtünk, nem öltözködtünk kirívóan, de mivel látássérült vagyok, fogtam a párom könyökét. Ma már kénytelen vagyok fehér botot tartani a kezemben jelzőképpen, hogy látássérült vagyok. (F 34 Bp.)

Az emberek semmi toleranciát nem mutatnak a másik iránt! Sem az utcán, sem zárt helyeken. A barátnőmmel épp sétáltunk, s ő megfogta a kezem. Szembe jött velünk egy cseppet sem kedves ember és elkezdett kiabálni: „fúj, leszbikusok vagytok? Hát szégyellhetnétek magatokat!” (N 20 Bp.)

Az eddig egyetlen debreceni meleg szórakozóhelynél előfordult már, hogy megverték fiúkat csak azért, mert melegek! Mikor buli van, veszélyes az utcán lennünk... (F 20 nagyváros)

A nyilvános térhasználat egyik típusa az olyan törvényes, nyilvános tüntetésen való részvétel, amilyen a legutóbbi budapesti LMBT-fesztivál keretében 2007. július 7-én lezajlott meleg büszkeségnap – *Pride* – felvonulás is volt (ami, bár sokakban valószínűleg nem tudatosul a rendezvény közpolitikailag figyelemkeltő és jogkövetelő jellege, hivatalosan a kezdetektől így szerveződik).²² A korábbi évek alapvetően békés felvonulásaival szemben ebben az évben – a budapesti LMBT-fesztiválok történetében először – nyílt erőszakos támadások céltábláivá váltak a felvonulás résztvevői. E tapasztalatok sok válaszadó beszámolójában megjelentek.

Voltam az idei Pride-on: meg akartak ölni. (F 29 Bp.)

...én is ott voltam, engem is dobáltak és sértegettek. (N 25 Bp.)

Az ez évi Pride-felvonuláson és az utána este történtek ... szégyene a magyar társadalomnak. (N 57 Bp.)

A 2007-es melegfelvonuláson tanúja, és egy tojás erejéig áldozata voltam a melegeket ért szélsőjobboldali atrocitásoknak. (N 34 Bp.)

22 A fesztivál és a felvonulás fő szlogenje minden évben valamilyen aktuális politikai üzenetet közvetít. Lásd pl.: Ásó, kapa, nagyharang – Egyenlő esélyeket a házassághoz (2007); Együtt – Élve – Egyenlően (2006); Kívül szabadabb (2005).

A párommal és párom barátjával július 7-én, este 9 és negyed 10 között jöttünk el a Buddha Beachről, a meleg fesztivál koncertjeiről. Mikor kijöttünk, már láttuk, hogy a Nehru parkban egy nagy csapat kopasz, Nagy-Magyarországot ábrázoló [pólós], csuklyás-kapucnis férfi áll. Mikor valamelyikőjük észrevette, hogy kijövünk, elkezdett ordítani, és a többiek is csatlakoztak hozzá: „mocskos rohadt buziknak”, „szemét zsidóbérenceknek”, „gusztustalan hazaárulóknak”, „le kell lőni titeket, mint a kutyákat, gusztustalan férgek”-nek tituláltak bennünket. Én kértem a páromat és a barátját, hogy ne reagáljanak erre semmit, mintha mi sem történt volna, faarccal menjünk tovább. Így is tettek. Mielőtt elértük volna a villamossíneket és a világosságot, nyolc, kopasz férfi hátulról megtámadott minket. Először a barátomat ütötték le, majd rugdalták meg, és a barátja is kapott egy jobbegyenest. Mikor láttam, hogy a párom a földön fekszik, rájuk ordítottam, hogy „hagyjátok abba, ne bántsátok, mi nem bántottunk titeket!” és nekiugrottam a támadóknak, hogy megpróbáljam megmenteni őt. Erre kicsit meglepődtek, de aztán engem is elkezdtek rugdálni, ütni, majd egy pezsgősüveget próbáltak a fejemen szétörtni – ez azonban nem sikerült –, majd elfutottak. Kisebb agyrázkódással én megúsztam, de a páromnak felszakadt az ajka, több horzsolás és duzzanat van az arcán. Próbáltuk hívni a rendőrséget mind a 107-es, mind a 112-es telefonszámokon, de csak többeszeri csengetésre vették fel. Kértük, hogy jöjjenek ki, mire annyit kérdeztek, hogy életveszély van-e, mire mondtuk, hogy az nincs, erre annyit mondtak, hogy akkor nem tudnak a dologgal foglalkozni, majd egy járőrt arra küldenek, de a járőrt nem kell megvárunk. Nagyon megalázva éreztük magunkat, alig tudtunk hazamenni. (F 26 Bp.)

Felháborító hogy embereket ma Magyarországon azért vernek meg, mert homoszexuálisok. Utálom, mikor állandóan Auschwitz-cal jönnek, de talán igazuk van: hetven év után megint divat lesz a pesti utcán zsidókat és melegeket verni. (F 24 Bp.)

A 2007-es felvonuláson (illetve a felvonulás után, a fesztivál egyik fő rendezvényének helyet adó budapesti szórakozóhely környékén) történtek a magyar LMBT-mozgalom történetében először tudatosították a résztvevőkben (és vélhetően a részvételtől tartózkodó érintettekben is), valamint mindazokban, akik szolidaritást éreztek az aznap fizikailag is valóban „üldözöttekké” válókkal, hogy az LMBT-embereket (és persze nem csak őket) elutasító normarendszer fizikai erőszakba is torkollhat Magyarországon. A támadásokban *rendszerszerű erőszak* (Young 1990) nyilvánult meg: a támadókat nem egyéni megfontolások vezették, „csupán” a bennük felgyülemlett gyűlöletnek engedtek szabad utat – s az erőszakos megnyilvánulások következtében a megtámadottaknak (akiknek köre meghaladta az éppen jelenlévőket) az a fenyegetés is a tudatába vésődhetett, hogy mindez máskor is megtörténhet velük.

Személyesen egyetlen alkalommal éreztem borzalmasan magam azért, mert meleg vagyok: a 2007-es melegfelvonuláson. Életemben először ott voltam, mert úgy éreztem, hogy így is elő kell bújnom, meg kell mutassam, hogy vagyok. Hétköznapi ruhában voltam, talán még annál is hétköznapiabban, mint ahogy öltözködni szoktam. De megszöktem a Ferenc-körút környékén a menetből, mert nem bírtam elviselni azt a célpontot kereső gyűlöletet, ami az ellentüntetőkől áradt. Szörnyű volt látni, hogy nagyrészt olyan emberek, akik dühösek az egész világra, mert romlottak a körülményeik, mert

nem találják önmagukat, most elkezdtek utálni egy csoportot. Pusztán azért, hogy valahova kiboríthassák ezt a gyűlöletet, keserűséget. (F 30 Bp.)

A 2007. 07. 07-i Budapesti Gay Pride-on és az azt követő éjszakán tetteleg súlyos sérüléseket is okoztak, buziverések zajlottak! Bár magam és élettársam nem voltunk áldozatok, ám több ismerősöm igen. Pszichikailag sok ezrűnket (és heteró családtagjainkat) terrorizálta mindez országszerte, a szervezethez tartozókban, elkövetői létszámában, agresszivitásában nagy mértékben és hirtelen megerősödött, mértékében új jelenség Magyarországon! (F 40 Bp.)

Az idei felvonuláson történtek miatt ... az utcán nagyban csökkent a biztonságérzetem, kétszer is meggondolom, hogy kézen fogva közlekedjünk-e a partneremmel. (N 24 Bp.)

Ugyanakkor a felvonulás kapcsán mutatkozott meg a legszembetűnőbb, hogy Magyarországon az LGBT-embereket strukturális elnyomás sújtja. Ekkor jelentkezett ugyanis mindenki számára kézzelfogható módon a felénk irányuló rendszerszerű erőszak és a heteronormatív kulturális imperializmus működésének összefonódása: a heteroszexuális létformát privilegizáló társadalmi elismerés hiányát tükröző, egyéni tapasztalatok a felvonulás nyilvános terében egyazon rendszer részeként kapcsolódtak össze a társadalmi kisebbségi csoporttagokként megítélt LGBT-emberek védtelenségével és kiszolgáltatottságával.

3. Összegzés

Kutatásunk eredményei azt mutatták, hogy az általunk megkérdezett magyar LGBT-emberek gyakran szenvedtek a társadalmi kirekesztés különböző megnyilvánulásaitól, a szocializáció legfontosabb társadalmi színterein.

Válaszadóink háromnegyede hátrányosan megkülönböztetett társadalmi csoport tagjaként azonosította magát, ami – figyelembe véve közösségi mintánk és célzott kutatásunk speciális jellegét – nem volt váratlan eredmény. Inkább az adhatott okot némi meglepetésre, hogy a reprezentatív mintákra épülő 2006-os ESS kutatási eredmények szerint Magyarországon és a 24 ország adatait magában foglaló európai mintában egyaránt csupán 5–7 százalékra tehető azok aránya, akik hátrányosan megkülönböztetett társadalmi csoportok tagjainak vallották magukat. Ez arra utalhatott ugyanis, hogy a magyar népesség döntő többsége – hasonlóan a 2006-os ESS felmérésben vizsgált európai országok tapasztalataihoz – nem érzékelt társadalmi megkülönböztetést, vagy ha volt is ilyen típusú egyéni tapasztalata, ezt nem hozta összefüggésbe valamilyen társadalmi kisebbségi csoporttagságával. Az a tény azonban, hogy a társadalmi megkülönböztetés és a kisebbségi csoporttagság közötti kapcsolat érzékelése sokkal erősebbnek tűnt, az ESS-mintához képest jóval több férfit, fiatalabbakat, magasabb végzettségűeket és nagyvárosiakat tartalmazó LGBT-mintán belül, a budapestiek, a felsőfokú végzettségűek és a 25–40 éves korosztályhoz tartozók körében, alátámaszthatja, hogy a minták közötti eredmények eltérései inkább a diszkrimináció felismeréséhez kötött készségek korlátozottságának mértékével lehetnek összefüggésben, mint a társadalmi megkülönböztetés hiányával.

A hátrányosan megkülönböztetett csoporttagsággal összefüggésben a diszkriminációs alapokra vonatkozó eredmények szerint az LMBT válaszadók majdnem negyede egyszerre többféle alapon is hátrányos megkülönböztetéssel sújtott kisebbségi csoport tagjaként azonosította magát, és az ESS-minta válaszadóihoz képest fogékonyabbnak tűntek a nemi és a vallási alapú diszkrimináció érzékelésére.

A személyesen érzékelt diszkriminációs tapasztalatok előfordulási gyakoriságának vizsgálata azt mutatta, hogy az LMBT-minta nem tekinthető homogénnek: a legfontosabb szocializációs intézmények és színterek közül például a családjukon belüli és a magyar jogrendszerbeli megkülönböztetést nagyobb mértékben érzékelték a leszbikus nők, mint a meleg férfiak, míg az általános és a középiskolában jellemző módon nagyobb mértékű diszkriminációtól szenvedtek a férfiak, mint a nők. A munkahelyi diszkriminációt a 40 évesnél idősebbek gyakrabban tapasztalták, mint a fiatalabbak. A budapestieket és a felsőfokú végzettségűeket jobban jellemezte a jogrendszer vagy a média által, illetve a valamilyen politikai szervezetben vagy nyilvános tüntetésen elszenvedett diszkriminációs tapasztalat, mint a vidékieket és az alacsonyabb végzettségűeket. A budapestiek ezenkívül az egészségügyi intézményekben, a vallási közösségekben és a civil szervezetekben is nagyobb mértékű megkülönböztetést tapasztaltak, míg a vidékiek kisebb mértékben szenvedtek az általános iskolai tanáraik diszkriminációs gyakorlatától.

Válaszadóink beszámolóiból kiderült, hogy a társadalmi elismerés főbb színterein – például az iskolában, a munkahelyeken, a baráti körökben, a vallási közösségekben és a médiában – a megbecsülés kivívásának egyik alapvetően szükséges feltételeként mutatkozott a heteroszexualitás. Ennek hiánya azonban általában nem szankcionálódott kibírhatatlan mértékben, különösen akkor nem, ha az érintettek a környezetükbe való beolvadás „túlélési technikáit” alkalmazták. Számukra sok esetben a saját családjuk sem képezhetett „megbízható hátszínűt”, más kisebbségi csoportok tagjainak tapasztalataival szemben, hiszen – a többi jelentős szocializációs intézményhez hasonlóan – a legtöbb családban szintén a heteroszexualitás tűnt fel az egyetlen elgondolható, „normális létformaként”. Az LMBT-emberek társadalmi kiszolgáltatottsága és védtelensége tükröződött az iskolai elnémitottságban: a tananyagbeli elhallgatottságban éppúgy, mint a diáktársaktól és tanároktól megtapasztalt megszégyenítésben; a családi otthonból való eltávolításban vagy elmenekülésben, a munkahelyi titkolózásban, az éttermi megaláztatásban, a veradási lehetőség megtagadásában, a médiareprezentációk által fölerősített torzképekben – és nem elhanyagolható módon, a magyar jogrendszer által őrzött intézményes megkülönböztetésekben is.

Kutatási tapasztalataink szerint az LMBT-emberek ellen irányuló *rendszerű erőszak* (Young 1990) tüneteként értelmezhető – többnyire verbális, esetenként azonban fizikai – bántalmazásuk és megfélemlítésük, valamint társadalmi elhallgattatásuk ténye, azaz: az a tény, hogy a legtöbb társadalmi közegben nem ismerik fel vagy nem kezelik hatékonyan hátrányos megkülönböztetésüket és az ebből adódó problémákat. Míg az LMBT témák társadalmi és politikai diskurzusbeli, médiabeli és iskolai láthatatlansága, illetve negatív ítéleteket tükröző reprezentációi, valamint

a magyar jogrendszerben intézményesített nyílt megkülönböztetés (elsősorban a házassággal és az örökbefogadással kapcsolatban) a heteronormatív *kulturális imperializmus* működésének jeleként azonosíthatók. Mindezek alapján elmondható, hogy az LMBT-embereket Magyarországon a mindennapi társadalmi gyakorlatok részeként elsősorban a heteronormatív kulturális imperializmus és a rendszerszerű erőszak működésében megnyilvánuló strukturális elnyomás sújtja, melynek fölszámolásához az egyenlő bánásmód megteremtését szolgáló eddigi jogi reformok gyakorlati alkalmazásán túl további jogi, politikai és társadalmi változások szükségesek.

Kutatási eredményeink alapján a következő ajánlásokat fogalmaztuk meg a magyar politikai döntéshozók számára a szükséges változások elősegítése érdekében:

1. Ajánlás a házassággal, a bejegyzett élettársi kapcsolattal és a közös örökbefogadással kapcsolatos nyílt jogi diszkrimináció megszüntetéséről

A magyar jogrendszer több tekintetben is intézményesített diszkriminációval sújtja a tartós párkapcsolatban élő azonos nemű partnereket. E megkülönböztető helyzet felszámolása érdekében jogi reformok szükségesek az azonos nemű partnerek közötti párkapcsolatok intézményes kereteinek jogegyenlőségen alapuló rendezéséhez, valamint az azonos nemű párok általi közös örökbefogadás lehetőségének megteremtéséhez. A jogegyenlőség biztosításának legegyszerűbb módja a házasság intézményének megnyitása volna. Megfelelő politikai elszántság hiányában egy magyar viszonylatban új jogintézmény, a házassággal nem megegyező jogokat biztosító (azaz a közös örökbefogadást, a mesterséges megtermékenyítést és a közös név automatikus viselését kizáró) regisztrált élettársi viszony megteremtése látszik megvalósulni a 2007 decemberében megszavazott, 2009 januárjától hatályos CLXXXIV. törvény értelmében. Az örökbefogadással kapcsolatban a legsürgetőbb kérdés az azonos nemű párok által közösen nevelt gyermekek jogi védelmének megteremtése a nem biológiai szülő általi örökbefogadás lehetővé tételével.

2. Ajánlás iskolai toleranciaprogramok és képzések szükségességéről

2.A) Az LMBT-embereket érő diszkrimináció színterei közül a válaszadók közel fele nevezte meg a középiskolát, mint olyan helyet, ahol LMBT-mivoltával összefüggő sérelem érte. Az ilyen jellegű iskolai ártalmaknak kitett diákok 94 százaléka számolt be arról, hogy saját kortársai részéről kellett elszenvednie szóbeli vagy fizikai zaklatást. Az Oktatási Jogok Miniszteri Biztosának Hivatala megbízásából 2000-2001-ben elvégzett vizsgálatok szerint a megkérdezett középiskolába járó diákok közel 75 százalékát elítélletes, míg 32 százalékát „nagyon elítélletes” gondolkodásmód jellemezte.²³ Az általunk végzett kutatás eredményeivel összhangban ez is arra irányítja a figyelmet, hogy szükség van a diszkrimi-

²³ Lásd: Diákjogok és pedagógusjogok az iskolában – Kutatási beszámoló az Oktatási Minisztérium Oktatási Jogok Miniszteri Biztosának Hivatala megbízásából a Kurt Lewin Alapítvány által a 2000-2001-es tanév során végzett országos szociológiai kutatás alapján. <http://www.oktbiztos.hu/ugyek/indexugyek.htm> (2007. 11. 02.)

nációs szempontból védendőnek minősülő társadalmi csoportok – köztük az LMBT-emberek – láthatóságát és jobb megismerését lehetővé tevő és az előítéletek csökkentéséhez hozzájáruló tolerancia-programokra.

Az 1993. évi, a közoktatásról szóló LXXIX. törvény 10. §-a szól a gyermekek, a tanulók jogairól és kötelességeiről. A törvény kimondja, hogy (1) A gyermeknek, a tanulónak joga, hogy nevelési, illetőleg nevelési-oktatási intézményben biztonságban és egészséges környezetben neveljék és oktassák; (2) A gyermek, illetve a tanuló személyiségét, emberi méltóságát és jogait tiszteletben kell tartani, és védelmet kell számára biztosítani fizikai és lelki erőszakkal szemben. A törvény egyértelműen szól a tanulók alapvető jogairól, de kutatásunk eredményei azt mutatják, hogy a jogszabály önmagában nem nyújt megfelelő védelmet az LMBT fiatalok számára az iskola világában.

A meleg civil közösségen belül a Labrisz Leszbikus Egyesület 2000-ben indította el *Melegség és megismerés* című oktatási programját azzal a céllal, hogy az LMBT diákok is olyan megértő és biztonságos iskolai környezetben fejlődhessenek, ahol tiszteletben tartják a diákok sokféleségét. A civil szervezetek jelenléte az iskolában rendkívül fontos, hiszen hitelesen tudják közvetíteni a kisebbségben lévő társadalmi csoportok érdekeit és szempontjait, iskolai jelenlétük azonban esetleges és nagyban függ a rendelkezésükre álló erőforrásoktól. A középiskolás diákok – nem pusztán az LMBT-embereket érintő – előítéletességének problémája felelős állami szerepvállalást sürget. A Nemzeti Alaptanterv (NAT) a közoktatásnak – az 1993. évi LXXIX. számú törvényben meghatározott – alapdokumentuma. A NAT szellemiségét többek között az emberi jogokról és a gyermeki jogokról szóló nemzetközi és magyar dekrétumok határozzák meg. Ennek az értékrendnek a súlypontjai közé tartozik a humanizmus, az egyéniség tisztelete, a szolidaritás és a tolerancia. A NAT külön részben foglalkozik a sajátos nevelési igényű tanulók nevelésének és oktatásának elveivel, valamint a nemzeti és etnikai kisebbségi nevelés és oktatási elveivel. Ezek mintájára az egyenlőbánásmód-törvényben meghatározott védett csoportokkal kapcsolatos oktatási és nevelési elveket is le kellene fektetnie, amely elvi alapját képezné a kerettanterveknek és a helyi tanterveknek. Ennek megfelelően az emberismeret tantárgyon belül más kevésbé látható kisebbségi csoportokhoz hasonlóan az LMBT-emberek megfelelő reprezentációját is biztosítani kell – ezzel is hozzásegítve a középiskolás tanulókat egy differenciáltabb, a sztereotípiákon túlmutató kép kialakításához.

Az LMBT-diákok számára is biztonságos környezetet nyújtó iskola olyan pedagógusokkal képzelhető el, akik a sokszínűséget fontosnak tartják, és értékként kezelik. Ennek egyik fontos feltétele, hogy a pedagógusképző intézmények oktatási programjában megjelenjenek a fiatal LMBT-embereket érintő kérdések. A pedagógusok – 277/1997.(XII. 22.) Kormányrendelet által előírt – kötelező továbbképzésének keretében biztosítani kellene olyan akkreditált képzést is, amely többek között az LMBT fiatalok és diákok problémáira is fókuszálna. A Nemzeti Alaptanterv bevezetésével megszűnt az osztályfőnökség központi szintű legitimitációja, de hagyományos funkciója, a személyes szintű törődés, nem szűnt meg. Az iskolai légkör alakításában fontos szerepet játszanak az

osztályfőnökök, így a számukra szervezett továbbképzések is nagyban hozzájárulhatnak ahhoz, hogy az iskola az LMBT fiatalok számára is a kiegyensúlyozott fejlődés lehetőségét nyújtó intézménnyé válhasson.

2.B) Az egészségügyben – a jellemzően kiszolgáltatott helyzetben lévő emberek által – tapasztalt előítéletesség miatt különösen fontos lenne az orvosok és más egészségügyi dolgozók képzésébe, illetve továbbképzésébe is beépíteni toleranciaprogram-elemeket, melyek révén más kisebbségi csoportok tagjaihoz hasonlóan az LMBT-emberekkel való együttműködésük is emberibbé és hatékonyabbá válhatna.

3. Ajánlás az esélyegyenlőségi tervek kiterjesztéséről az LMBT-munkavállalókra

Az Egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény 36. §-a kimondja, hogy az ötven főnél több munkavállalót foglalkoztató költségvetési szervek és többségi állami tulajdonban álló jogi személyek kötelesek a Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény 70/A. §-a szerinti esélyegyenlőségi tervet elfogadni. Az esélyegyenlőségi tervben a munkáltatónak részletesen ki kell térni ezen munkavállalói csoportok foglalkoztatási helyzetének elemzésére, valamint az esélyegyenlőség biztosítására vonatkozó célokra és az ezek eléréséhez szükséges eszközökre és programokra". A Munkatörvénykönyve szerint az esélyegyenlőségi tervnek a hátrányos helyzetű munkavállaló csoportokat kell tartalmaznia, így különösen a nők, a negyven évnél idősebb munkavállalók, a romák, a fogyatékos személyek, valamint a két vagy több tíz éven aluli gyermeket nevelő egyedülálló munkavállalók. A törvény szerint az esélyegyenlőségi tervben más tulajdonságok alapján besorolt munkavállalói csoportokat is hátrányos helyzetűnek lehet tekinteni, akikre vonatkozóan szintén ki lehet terjeszteni az esélyegyenlőségi tervben foglaltakat.

Kutatásunk eredményeiből kitűnt, hogy a szexuális irányultság is a hátrányos helyzetet meghatározó tulajdonságok közé tartozik. (Válaszadóink közül minden harmadik megtapasztalta a munkahelyén a diszkrimináció valamilyen formáját.) A munkahelyi kirekesztő folyamatok elszemvedőinek magas száma miatt sürgető volna olyan intézkedések meghozatala, amelyek elősegítenék, hogy az LMBT munkavállalók is megkülönböztetéstől mentesen, a többiekkel egyenrangú állampolgárként tudjanak boldogulni a munka világában. Rendkívül fontos lenne többek között az esélyegyenlőségi terv törvényi szabályozásának a módosítása. A Munkatörvénykönyv 70/A paragrafusa öt hátrányos helyzetű csoportot nevez meg, amelyeknek az esélyegyenlőségi tervben szerepelniük kell. Az esélyegyenlőségi terv más munkavállalói csoportokra is kiterjeszthető, de ez a lehetőség nagy mértékben függ az adott csoport érdekérvényesítési képességétől. Az LMBT közösség – egyéb diszkriminált csoportokhoz hasonlóan – az alacsony érdekérvényesítési képessége miatt nem tudja ezt az érdekét hatékonyan artikulálni. Ezért egy jogszabálymódosítás keretében a Mtk. 70/A (2) bekezdését az Amszterdami Szerződés 13. cikkelyében meghatározott hat védett csoporttal (nem; „faj” vagy etnikai eredet; vallás vagy hit; fogyatékoság; kor; szexuális orien-

táció) kellene összhangba hozni. Egy ilyen jogszabály-módosítás segítségével el lehetne érni, hogy a munkáltatók olyan esélyegyenlőségi terveket készítsenek, amelyek az LMBT munkavállalók számára is garantálnák a megkülönböztetés-mentességet a munka világában.

4. Ajánlás az Országos Esélyegyenlőségi Hálózat (Esélyek Háza) célcsoportjainak bővítéséről

A kormány esélyegyenlőségi politikájának, esélyteremtő programjainak támogatása és a hátrányos helyzetű csoportok társadalmi befogadását elősegítő integrációs szakpolitikák közvetítése érdekében 2004-ben jött létre az Országos Esélyegyenlőségi Hálózat (Esélyek Háza), melynek keretében az érdekvédelemmel foglalkozó civil szervezetek részvételével működtetik az Esélyegyenlőségi Fórumot: lehetőséget biztosítanak szakmai egyeztetésre, koncepciók, stratégiai tervek és jogszabályok véleményezésére. Kiemelt feladatuk a közvélemény formálása a társadalomban meglévő előítéletek leküzdése és a társadalmi szolidaritás erősítése érdekében. Az Országos Esélyegyenlőségi Hálózat (Esélyek Háza) elsődleges célcsoportjai – a nők, a gyermekek, az idősek, a romák, a fogyatékkal élő személyek és a hátrányos helyzetű térségben élők – közé be kellene kerülnie az LMBT közösségnek is, akiket, mint kutatási eredményeink is mutatják, a társadalmi élet számos területén ér hátrányos megkülönböztetés.

Az LMBT-emberek érdekérvényesítésének egyik leghatékonyabb módja, ha saját civil közösségeiket meg tudják szervezni. Ma Magyarországon a vidéken élő LMBT-emberek társadalmi láthatósága a budapestiekhez képest is jóval korlátozottabb: vidéki civil – akár formális, akár informális – szerveződés csak elvétve található. Ennek egyik oka, hogy nehéz találniuk olyan elfogadó, segítő közeget, ahol közösségi tevékenységeket folytathatnának, így kezdeményezéseik megvalósításában az infrastruktúra hiányai miatt sokszor már a kezdeti lépések után elakadnak. Az Esélyek Háza, amennyiben elsődleges célcsoportjai közé az LMBT közösség is bekerülne, főként infrastrukturális támogatás révén, hosszabb távon jelentősen hozzá tudna járulni a vidéki LMBT közösségek megerősödéséhez és az LMBT-emberek sikeresebb társadalmi integrációjához.

Irodalom

- Butler, Judith (1990): *Gender Trouble: Feminism and the Subversion of Identity*. New York: Routledge.
- Castells, Manuel (1997): The Power of Love: Lesbian and Gay Liberation Movements. In *The Information Age. Economy, Society and Culture. Vol.II. The Power of Identity*, 202–221. Oxford: Blackwell.
- D'Augelli, Anthony R. (2003): Lesbian and Bisexual Female Youths Aged 14 to 21: D'Augelli, Anthony R. – Scott L. Hershberger – Neil W. Pilkington (1998): Lesbian, gay, and bisexual youths and their families: Disclosure of sexual orientation and its consequences. *American Journal of Orthopsychiatry*, 68: 361–371.
- D'Augelli, Anthony R. – Neil W. Pilkington – Scott L. Hershberger (2002): Incidence and mental health impact of sexual orientation victimization of lesbian, gay, and bisexual youths in high school, *School Psychology Quarterly* 17: 148–167.

- D'Emilio, John. 1993 [1983]: Capitalism and Gay Identity. In *The Lesbian and Gay Studies Reader*, szerk. H. Abelove – M.A. Barale – D.M. Halperin, 467–478. New York: Routledge.
- Developmental Challenges and Victimization Experiences, *Journal of Lesbian Studies* 7(4):9–30.
- Flowers, Paul – Katie Buston (2001): "I was Terrified of Being Different": Exploring Gay Men's Accounts of Growing up in a Heterosexist Society", *Journal of Adolescence* 24(1):51–65.
- Gold, Deborah (2005): *Sexual Exclusion: issues and best practice in lesbian, gay and bisexual housing and homelessness*. London: Shelter and Stonewall Housing.
- Griffin, Em. (2001): Nemek nyelvi dialektusai. In *Bevezetés a kommunikációelméletbe*, szerk. E. Griffin, 444–455. Budapest: Harmat.
- Gross, Larry (2002): *Up from Invisibility. Lesbians, Gay Men and the Media in America*. New York: Columbia University Press.
- Gruszczynska, Anna (2007): Living 'la vida' Internet: Some Notes on the Cyberization of Polish LGBT Community. In *Beyond the Pink Curtain. Everyday Life of LGBT People in Eastern Europe*, szerk. R. Kuhar – J. Takács, 95–116. Ljubljana: Mirovni Institut.
- Kitzinger, Celia – Rachel Perkins (1993): *Changing our Minds: Lesbian Feminism and Psychology*. London: Onlywomen Press.
- Martin, A. D. (1982): Learning to hide: The socialization of the gay adolescent. In *Adolescent Psychiatry*, szerk.: S.C. Feinstein – J.G. Looney, A. Schwartzberg, J. Sorosky, 52–65. Chicago: University of Chicago Press.
- McLean, Carl – William O'Connor (2003): *Sexual Orientation Research Phase 2: The Future of LGBT Research – Perspectives of Community Organisations*. Edinburgh: Scottish Executive Social Research.
- McManus, Sally (2003): *Sexual Orientation Research Phase 1: A Review of Methodological Approaches*. Edinburgh: Scottish Executive Social Research.
- McNamee, Helen (2006): *Out on Your Own. An Examination of the Mental Health of Young Same-Sex Attracted Men*. Belfast: The Rainbow Project.
- Morris, Jessica F. – Craig R. Waldo – Esther D. Rothblum (2001): A model of predictors and outcomes of outness among lesbian and bisexual women. *American Journal of Orthopsychiatry* 71: 61–71.
- Nardi, Peter M. – Ralph Bolton (1998): Gay-Bashing: Violence and Aggression Against Gay Men and Lesbians. In *Social Perspectives in Lesbian and Gay Studies*, szerk.: P.M. Nardi, 412–433. London: Routledge.
- Quam, Jean K. – Gary S. Whitford (1992): Adaptation and Age-Related Expectations of Older Gay and Lesbian Adults. *The Gerontologist*, 32(3):367–374.
- Remafedi, Gary – James A. Farrow – Robert W. Deisher (1991): Risk factors for attempted suicide in gay and bisexual youth, *Pediatrics* 87: 869–875.
- Rivers, Ian – Daniel J. Carragher (2003): Social-Developmental Factors Affecting Lesbian and Gay Youth: A Review of Cross-National Research Findings. *Children & Society* 17: 374–385.
- Roffman, Deborah M. (2000): A Model for Helping Schools Address Policy Options Regarding Gay and Lesbian Youth, *Journal of Sex Education and Therapy* 25(2–3): 130–136.
- Room, Graham (1995): *Beyond the Threshold. The Measurement and Analysis of Social Exclusion*. Bristol: Polity Press.
- Rothblum, Esther D. (1990): Depression among lesbians: an invisible and unresearched phenomenon. *Journal of Gay and Lesbian Psychotherapy* 1:67–87.
- Stacey, Judith – Timothy J. Biblarz (2001): (How) Does the Sexual Orientation of Parents Matter? *American Sociological Review*, 66(4):159–183.
- Švab, Alenka – Roman Kuhar (2005): *The Unbearable Comfort of Privacy. The Everyday Life of Gays and Lesbians*. Ljubljana: Mirovni Inštitut.

ESÉLYEGYENLŐSÉG

- Takács Judit (2004): A transzszexuális emberek útjai. In *A lélek műtétei*, szerk. Takács J., 55–150. Budapest: Új Mandátum Kiadó.
- Young, Iris Marion (1990): *Justice and the Politics of Difference*. Princeton: Princeton University Press.
- Zimmerman, Bonnie szerk. (2000): *Lesbian Histories and Cultures: An Encyclopedia*. New York & London: Garland.